

Taxa poștală plătită în numerar, conform
aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 30.520/1930

Anul VI, Nr. 12

Aprilie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

Director : ION COLFESCU-Delaturda

Redacția și Administrația : București, Strada Antim, 19

Imprimeriile „Informația Zilei” Str. Academiei 17. București, 1

Sela w.
3

CUPRINSUL :

Invierea	România Eroică
Supărare (versuri)	Justin Iliescu
Invierea Domnului, Invierea Neamului	Alexandrina Gr. Cantacuzino
Cloaca zdrobită	Elena Bacaloglu
Munca creatoare	Gh. Făcăoaru
Basarabia	Ion Colfescu-Delaturda
Friptura de Purcel (Din suferințele creștinilor sub ocupația otomană	Alec Vahci
CRONICA : Intrevederea dintre Fuehrer și Duce. — Intrevederea dintre Fuehrer și Mareșalul Antonescu.	
CARȚI : George Acșinteanu, Escadrila Albă; Grigore Popa, Itinerar spiritual; Eugen Bădărău, Cinematografia; Cezar Petrescu, Ca- lea Victoriei; Andrei Ion, Pasiune ciudată; Traduceri de Const. Apostol, Claudi Patruțius, Dem. Curteanu; — Reviste; — Spi- ritualități din presă despre „România Eroică”; — Tabla de Ma- terii pentru anul 1942—1943.	

**Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai gene-
rațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi spirituali
ai neamului în care au văzut umina zilei.**

Din „Spirit și Materie”
de I. Colfescu-Delaturda

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director :
Ion Colfescu-Delaturda

APARE LUNAR

Redacția și Administrația
București, Str. Antim, 19
Telefon 4.36.16

INVIEREA

Simțurile ne sunt date pentru a ne orienta în viață. Jocurile de umbră și lumină, vibrațiile aerului, transformările de tot felul ale materiei sunt tot atâtea variațiuni cari ne dau posibilitatea de a ne găsi drumul în orice împrejurare. Dar orientarea nu e numai de ordine fizică. E și de ordine spirituală, de ordine morală.

După cum în ordine fizică o lipsă de orientare sau o orientare gresită poate duce la suprimarea organismului nostru material, tot așa, în ordine spirituală, lipsa puterii de distincțiune între bine și rău, între adevăr și minciună, aduce după sine toate calamitățile pentru individ, pentru națiuni, pentru întreaga omenire. Conflictele dintre noi ca indivizi, între clasele sau categoriile sociale, între națiuni și state aici își au obârșia. Intunericul care domnește în suflete decide de toate suferințele noastre.

Sunt simțuri mai fine și sunt simțuri mai primitive. Orientarea în materie, ca și orizontul ce poți cuprinde stă în raport direct cu dezvoltarea lor și cu starea în care se găsesc. Știința cu care se înarmează omenirea nu e decât o completare a simțurilor, o prelungire a lor, și, în consecință, dobândirea de noi mijloace de orientare și de captare a puterilor de a servire a materiei la trebuințele noastre, de largire a orizontului, a puterii noastre de observație.

Un om, un popor bine adaptat mișcării materiei nu va fi expus pericolelor de moarte și va avea alte mijloace de reacțiune, decât indivizii și popoarele la cari știința e mai puțin dezvoltată. Puterea noastră de pătrundere, acuitatea simțurilor noastre este aceea care ne îndrumază și ne garantează existența.

Dacă pentru prelungirea simțurilor noastre și a mijloacelor noastre de reacțiune, a trebuit mii de ani, pentru a se ajunge, spre pildă, dela ochiu la telescop și microscop, dela pumn la pușcă, la tun, la avion; pentru transformarea noastră morală, pentru orientarea internă, pentru largirea perspecti-

vei noastre pentru a distinge binele de rău, adevărul de aparențe înșelătoare, a trebuit ca omenirea să sufere timp de milenii grele încercări pentru a se ridica la o concepție superioară de viață spirituală.

Orientarea noastră internă a mers și merge mult mai greu decât orientarea noastră în lumea materiei. Sunt concepții și deprinderi de cari omul nu se poate desbăra decât prin grele suferințe.

Acesta e în definitiv rolul răului în lume: să trezească pe om din amănire, să-l scoată din pasivitate, să-i biciuiască snăgele pentru a-l transforma, pentru a-i crea noi perspective în viața lui spirituală.

Acelaș rol îl joacă moartea, dizolvarea organismelor trecătoare. Nu se poate evoluție fără moarte. Corpurile determinate numai prin moarte, prin succesiune, își pot schimba structura. Succesiunea generațiilor nu-și are o altă rațiune de a fi. Distrugerea de fiecare zi pe care o exercită puterile adverse asupra noastră și moartea sunt vehiculele prin cari se pistonează progresul moral al omenirii, ca și întreaga evoluție a universului. Cel ticălos nu e ticălos pentru că vrea să fie, e ticălos pentru că reprezintă un standard inferior de viață spirituală, o stare inferioară de evoluție morală.

Un astfel de cataclism, o moarte colectivă de mari proporții a adus-o apariția lui Christ pe pământ.

Odată cu răstignirea Lui o lume perimată a dispărut în neant.

Dar Christ a înviat. Și, odată cu învierea Lui, s'a zămislit o lume nouă care și-a făcut drum prin veacuri. După o lungă perioadă de incubație întreaga omenire a dobândit o nouă viață.

Și, pentru că să se ajungă la acest rezultat, sute de generații au suferit martirajul.

Să copărăm omenirea de acum cu aceea care a fost înaintea lui Christos. Oamenii s'au înmulțit „ca nisipul mării”. Ordinea și armonia de astăzi nu se poate compara cu ce a fost mai înainte. Popoarele globului au ajuns să se cunoască și să stea față în față.

În întreaga această gigantică evoluție rolul determinant l-a avut Europa creștină. Sămânța aruncată de Christ pe pământ a rodit la infinit. Ea va trebui să rodească încă multe veacuri. Epoca de incubaițe încă nu e sfârșită.

Primenirea totală a omenirii, reînvierea ei în spirit, în lumina adevărului, rămâne încă o problemă a viitorului. Suntem condamnați de a continua a arde în focul Gheenei, înainte de a ne ridica spre o nouă viață spirituală, de a înfăptui domnia lui Christ pe pământ, de a putea să transpunem ființa Lui divină în carne și în sânge.

Un astfel de rol îl joacă actuala conflagrație universală. Popoarele angajate în luptă nu sunt decât vehiculele evoluției noastre spre spiritualizare, a ridicării noastre spre Dumnezeu. Însângerarea și prăpădul în care am fost auncași sunt mijloacele prin cari ne vom renaște la o nouă viață, la o nouă ordine, la un nou spirit creator, prin cari ni se vor deschide perspective, noi orizonturi, prin cari ni se vor crea noi puteri pentru a governa și supune materia.

După cum Christ a înviat după răstignire, astfel ne vom regenera noi după actualul cataclism. Suferințele noastre nu pot fi zadarnice. Ele sunt inerente progresului nostru spiritual. Prin moarte, prin eroism, se ajunge la viață. Grelele încercări, suferințele, fac parte din ordinea immanentă a lucrurilor. E suficient să știm că noi nu facem parte din rândurile puterilor destructive, din rândurile puterilor satanice, pentru ca să fim siguri de viitorul ce ne așteaptă.

Niciodată învierea lui Christos nu s'a serbat cu mai multă înfrigurare decât se serbează astăzi. *E icoana propriei noastre învieri.*

O nouă eră se deschide omenirii. O nouă ordine, o nouă viață se va stabili pe glob. Un pas gigantic spre progres e pe cale de a se realiza. Suntem în rândurile făuritorilor lui. Sângerarea noastră e sângerarea renașterii. Suntem în rândurile Demiurgilor.

Învierea lui Christos din anul 1943 simbolizează propria noastră înviere. Ne renaștem din propria noastră cenușe.

Poporul român care va fi mâine va fi altul decât acela care a fost ieri. Vom fi puternici, vom fi morali, vom fi spiritualizați. Vom dobândi noi perspective pentru a deosebi binele de rău, lumina de întuneric, adevărul de false aparențe.

Ne vom pune în înaltă valoare ca popor, ca stat, ca misiune istorică de îndeplinit. Vom dobândi o nouă concepție de viață, o altă organizare internă și o altă încadrare în concertul popoarelor făuritoare de istorie.

Viziunea viitorului trebuie să ne fascineze. Orice român trebuie să se convingă că existența noastră de mâine nu va mai fi cea de ieri. Noi toți trebuie să trăim măreția momentelor prin cari trecem, să ne reculegem, să rupem cu concepțiile învechite, să ne înțelegem sufletește. Trebuie să știm cu toții că concepțiile despre viața internă a statului și despre raporturile internaționale vor suferi schimbări radicale.

Nouile piedestale pe cari ne vom ridica trebuie să fie vii în inimile și sufletele noastre.

Noui credințe și noi idealuri ne vor anima de acum înainte. Nu vom mai fi poporul static care am fost ieri. Nu ne vom mai mărgini la apărarea patrimoniului nostru ancestral, ci îl vom impune dușmanilor. Nu vom mai tolera ca să se ridice alții prin forță brută în spațiul nostru vital. Vom

căuta să strălucim în cercuri cât mai largi, să împărtășim și altor neamuri binefacerile geniului nostru rasial.

În transformările pe cari le va aduce ziua de mâine în viața internațională și în configurația statelor vom fi prezenți ca puteri active și determinante. În orânduirea lumii vom avea cuvântul nostru de spus. Nu vom mai fi statul și poporul de ieri cu granițe sacro-sancte, ci poporul și statul de mâine cu granițele acolo până unde geniul rasei noastre își poate arunca razele binefăcătoare.

Se ridică la orizont dreptul muncii, dreptul creațiunii. Vom fi prezenți pe câmpul de bătaie creator, după cum am fost prezenți pe câmpurile însâgerate ale războiului. Geniul nostru pus în valoare ne va asigura ascensiunea în Europa de mâine, redată rasei ariene, pusă pentru totdeauna la adapostul invaziilor mongolice și al expansiunii nesăbuite a slavilor dela nord, liberată de lepra iudaică și de nefasta influență anglo-saxonă.

Sărbătoarea Învierii din 1943 simbolizează învierea neamurilor, învierea neamului nostru și încadrarea lui în noua lume care se naște.

BCU Cluj / Central University of Cluj ROMÂNIA EROICĂ

Voci din Presă despre „România Eroică” :

Conștiința Română, Satu-Mare, 24 Mart. 1940 :

„România Eroică”. Acestei reviste — pentru promovarea românismului, care este tot odată și organul Uniunii Ziariștilor Români din Transilvania — directorul ei i-a imprimat un nerv viu alături de o ținută academică prin articolele sale doctrinare din cele mai serioase și pline de temei.

Conținutul acesta, cu colaborări de seamă scrise de tot ce are Ardealul mai luminat, ridică nivelul revistei, impunând-o la rang de tribună a românismului de dincoace de Carpați.

Conținutul revistei o face oricui indispensabilă, deaceia „România Eroică” nu trebuie să lipsească din nici o bibliotecă și nici unui intelectual, ce se pretinde bun român.

Supărare ¹⁾

Clopotele, clopotele, oare,
Pentru cine plâng în înserare,
Parc'ar plânge la înmormântare?

Iar s'aude goarna cum răsună,
Iar s'aprinde peste munți furtună,
Someș ,ce te sbați din mal în mal,
Iar mai moare-un frate în Ardeal?

Ce-a greșit nenorocitul frate,
De-i legat cu mâinile la spate?
Moare poate, pentru libertate?

Vin mereu din țara mea suspine..
Doamne, cine vrea să le aline?
Cine?

Până când vom rătăci plângând,
Bieți pribegi, cu suflet bun și blând?
Spune-mi Doamne, spune-mi până când?

Trec Românii alungați, pe stradă..
Poartă'n inimi sbucium de baladă —
Nimeni nu mai vrea deacum să-i vadă?

Piatră de hotar fără de nume,
Frații mei tot pleacă și-azi în lume.,
Căci ar vrea străinii să-i sugrume..

Lângă tîre-au poposit aici
Mamele ducând copiii mici,
Și flăcăi și fete și bunici..

Clopotele, clopotele sfinte
De-o plecare îmi aduc aminte..

Era seară, mohorită seară..
Ce sfârșit întunecat de vară,
Când ne-am pomenit fără de țară..

Și de-atuncia amii trec mereu,
Dorul taie brazde'n pieptul meu —
Parcă ne-a uitat și Dumnezeu..

1) Din „Drum Nou“, Turnu-Măgure'e, 31 Martie 1943.

*N'avem zâmbete, nici bucurie,
Jalea noastră nu se poate scrie —
Aripi frânte, supărare, pribegie..*

*Decebal!
Scoală-ți oștile, și triumfal
Poartă-le prin tristul meu Ardeal!...*

de IUSTIN ILIEȘIU

INVIEREA DOMNULUI, INVIEREA NEAMULUI

Nici când Sfintele sărbători în cari mărețul martiraj al Celui care a cunoscut toate prigoanele, toate suferințele, nu au luat o înfățișare mai asemănătoare cu vremurile Golgotei.

Astăzi, ca atunci, se cutremură pământul sub povara păcatelor și a groaznicelor ispășiri. Astăzi, ca eri, se răstignesc cei buni, cei drepti. Astăzi, ca eri, mulți se leapadă și nu înțeleg poruncile Domnului.

Astăzi, ca eri, fariseii duc război de exterminare.

Lacrimi multe curg pe tot pământul, care își așteaptă mântuirea dela Dumnezeu ce singur mai poate face minunea împăcării și salvării omenirii îmbătată de sânge, înebunită de voința de nimicire colectivă.

Astăzi, ca eri, sunt oameni cari cred că puterile materiale pot schimba fața lumii, uitând nimicnicia omenească și învățăturile istoriei care în fie ce clipă, la orice cotitură, ne arată că singură Dumnezeirea rămâne pârghia neatinsă, de milenii, ce stăpânește și guvernează universul.

Pe rând vedem prăbușindu-se sub ochii noștri încremeniți capitalismul feroce, puterile materiale ispititoare de bani.

Cine ar fi cutezat a prevesti această rostogolire ce face din potențaii ce domneau prin bani la Amsterdam, Rotterdam, Anvers, Paris, niște cerșetori cari nu au putut salva bunurile ce le socoteau mai presus de viață! Nu întâmplător a căzut un groaz-

nic flagel asupra unor centre, ce simbolizau cetățile de năruire a sufletelor ce așezaseră omenirea pe temeiuri în cari talerii de arginți erau factorii determinanți de viață sau moarte, în cari nesocotința și desfrăul trebuia, prin foc și sânge, să fie înlăturate, iar omul înviat prin lacrimi, jertfe și mari ispășiri.

Pe rând, împărății trufase ce puseseră negarea divinității pe primul plan al doctrinei lor, sunt lovite și greu încercate.

Nimeni nu este cruțat, căci creștinii s'au lepădat de regulele Evangheliei, mulțumindu-se cu formele rituale la botez, căsătorie și moarte.

Practicanți și pilduitori de creștinism n'au mai fost, ci numai materialişti speculanți, al căror scop de viață a fost îmbogățirea fără limită și fără rușine, care nu putea să nu ducă la o catastrofă și la o prefacere generală.

Lăcomia individuală a dus la lăcomia colectivă.

Impărățiile nu mai știau cum să robească oameni și pământuri. În dorul de îmbogățire s'au ivit certuri cari au dus la acest măcel fără seamăn ce va rămâne ca o pată groaznică pe rasa albă și pe continentul european de unde a pornit.

Astăzi, în preajma sfintelor sărbători, rugi fierbinți să se ridice din orice cămin, din orice colibă, din orice palat, cerând *ertare, salvare*, pentru neamul nostru, ai cărui străbuni au fost creștini adevărați, plini de suflet, și cari, prin jertfe, ne-au ocrotit, dealungul veacurilor.

Sfintele Paște ale anului de izbăvire 1943, sufletele eroilor veacurilor și ale celor ce s'au ridicat de pe câmpurile de bătălie și Dumnezeu din etern să ne aibă în sfânta Lor pază.
INVIEREA DOMNULUI SA FIE INVIEREA NEAMULUI.

ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Puterile anglo-saxone forțază imposibilul. Se pierde din vedere faptul esențial că, se naște o lume nouă, că se produc realități spirituale cari neagă restaurarea vechilor stări de lucruri și implică, în principiu, dispariția lor, ca forme de stat și ca puteri dominatoare.

Gloaca zdrobită

*In fund de viață răscolită
se zbate un suflet de ostaș...*

*Din inima orașelor înfrânte,
de cei ce le-au trădat,
și-a Rugăciunei — ocolită
de cei plini de păcat —
din tot ce-a fost și este
cutremurat din fire,
și-abătut din loc,
o Cruce vie se arată
și 'nfige un gând divin
în creasta durerilor neprihănite
și-a luptelor îmbătrânite
ce îmi revin în minte,
ca un puhoi, ca un noroi,
din trecutul blestemat al
hoardelor deslănțuite peste noi!
Un gând divin de mântuire
a tot ce țara mea a suferit,
un gând de depășire a noastră,
a tuturor ce-am pătimit..
Căci peste tot ce sântem și vom fi
ne vom găsi în adorare
cutremurați de-o înfiorare sfântă
— creați din nou — ca într'un
botez de fericire a unei Religii
reînviată, purificată,
cu-adevărat vii,
sălășluită în pepturi
mii și mii.*

*Religie nouă, prinzându-ne pe toți,
salvați de ea...*

*Iar viața mea contopindu-se
în genul Ei dumnezeesc,
va fi din nou curată,
liberată de tot ce-a întinat-o,*

ca pe drumurile calvarului
suprem al cloacei
sufletelor de pradă
de blestem, să se înalțe
Sfânta Cruce, Sfânta Țară!

ELENA BACALOGU

MUNCA CREATOARE

„Am simțit mereu o mare dorință, să învăț a deosebi adevărul de minciună, spre a vedea limpede faptele mele și a păși cu încredere în viață”.

BCU Cluj / Central University Library Cluj DESCARTES

Greșim cu toții. Tineri și bătrâni. Este greu să despărțim exact : ziua de noapte; lumina de întuneric; minciuna de adevăr și binele de rău. Lupta este veche. Năzuim mereu, dar cu greu înaintăm spre perfecțiune.

În veacul trecut, Evreul Karl Marx a svârțit asupra maselor de muncitori înfometăți după dreptate, o lozincă : **lupta de clasă**, cu strigătul satanic : „**Muncitori din lumea 'ntreagă, uniți-vă!**”.

Aceste formule au fost mitul gloatelor de muncitori timp de un veac. S'a scris foarte mult și s'a realizat puțin. Cauza, este eterna lipsă de sinceritate și adevăr în conducere. Masele de muncitori au continuat să agite steagul roșu, împovărate de mizeria veacului al XIX-lea, liberalist și umanitarist — **Veacul revoluției franceze !**

În acest timp capitaliștii s'au adăpostit comod după paravanul interesului lor, și au continuat exploatarea nemiloasă a omului prin om. Din când în când, pe unele locuri ei apăreau chiar în mijlocul muncitorilor, ca democrați, fiindcă așa le cerea interesul lor.

În numele democrației, finanțele naționale și internaționale organizau trusturi, carteluri și „Uniuni” de mari întreprinderi și exploatări, cari încingeau de multe ori întreg globul pământesc. Așa au apărut, pe lângă regele politic, „regele oțelului”, „regele petrolului” și alții.

Cei mai mulți au apărut în țările democratice: Anglia și America.

Capitalul „OM” nu conta și nu era luat în bilanțul marilor întreprinderi. Munca era considerată ca o ispășire a păcatului original.

Dar, lupta a continuat, jidanul Karl Marx a găsit aci un teren vast de exploatare. El a formulat dictatura proletariatului. Răsturnarea valorilor de către regimul comunist a prăbușit poporul rus în cea mai neagră mizerie. Omul valoare a fost condamnat să se înglobeze turmei anonime, fără nici o deosebire de calitate în munca creatoare. Un popor de 160 milioane locuitori a fost îngenunchiat și condamnat la degradare, prin influența iudaismului răsbunător.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La noi s’au încercat aceleași metode. Până acum n’au reușit. Pericolul n’a trecut, cât timp mai avem pe pământul țării noastre un picior de jidan. Ei lucrează în ascuns și cu bani grei. Au o artă în a prezenta minciuna, drept adevăr. Așa se explică înlocuirea dramatică a Sf. Tinerețe cu Sf. Ignoranță, mușcărită de vreme!

O spunem verde și pe față. Membrii unei familii ajung de multe ori la neînțelegeri. Tot astfel și în sânul unei națiuni. Noi vom sta mereu cu fața la icoană și, în spiritul Adevărului, care ne va feri să uităm interesul Patriei și al Neamului, **vom lupta, pentru biruința Sf. Cruci.**

Astăzi, suntem foarte aproape de prăpastie. Se știe cine ne-a împins până aci. Nu este bine să mergem mai departe cu ochii închiși. Cei cari ne împing dela spate, abia așteaptă prăbușirea, ca să se repeadă ca hienele asupra noastră. Ei urmează un plan diabolic și bine stabilit: **divide et impera.** Vai de acei cari nu dau toată înțelegerea acestei maxime.

Am văzut și cunoscut destule. Cei cari agită lupta de clasă sunt, sau ignoranți, sau de rea credință. Printre ei sunt

cei mai mulți Evrei. Din prăbușirile politice ei au avut întotdeauna de câștigat. Avem destule exemple în istorie.

Este drept că avem o problemă de rezolvat: **problema echității și justiției Sociale!** Aceasta însă numai prin rezolvarea problemei naționale, a supremației elementului național, în viața economică. Noi susținem primatul muncii creatoare și disciplinate, în sânul națiunii noastre, fiind convinși că acesta este izvorul ei de viață și trăinicie. Nu este vorba de a proclama întâietatea unuia sau altuia dintre factorii de producție, ci de necesitatea de a li se acorda fiecăruia importanța ce i se cuvine.

Nu trebuie să neglijăm neștiința și pasiunea, înăsprite de criminalele acte de nedreptate cari infectează organismul social. Simțim cu toții ceva în atmosferă, ceva care apăsă pe sufletele celor mulți și obijduiți, **dar mai ales pe conștiința unora!**...

O greșală nu se repară niciodată cu o nedreptate. Intinericul se alungă cu lumina, iar durerea cu mângâierea!

Dreptatea socială, coeziunea, dragostea, întrecerea care trebuie să existe între toți factorii de producție, cași între conducători și conduși, sunt factorii determinanți ai oricărui progres.

Pilda Marelui Reich ne stă în față. Germania a rezolvat foarte ușor și repede conflictul dintre capital și muncă: prin cointeresare și echitate în cea mai mare măsură. Crearea de uzine model și mai exact: „Uzina naționalișocialistă model” a rezolvat fericit conflictul dintre capital și muncă. În uzinele model primează omul și nu mașina. Omului se acordă toată grija, fiind considerat cel mai prețios capital politic și economic.

Germania, încă de pe timpul lui Bismark, a înțeles că politica socială este cea mai bună politică economică. Înșăș cancelarul Hitler are grijă ca la 1 Mai a fiecărui an, să decoreze uzinele în care s'a reușit să se ajungă la o colaborare armonioasă între capital și muncă, pe baza principiului naționalișocialist german.

„Drapelul de Aur” și decorațiile acordate uzinelor model, au făcut sudura între capital, tehnică și brațele muncitorilor. Muncitorul cel mai de jos, ca și conducătorul uzinei,

tehnic sau financiar, simt aceeași dragoste și mândrie, când văd clocotind pământul de activitatea uzinei.

Peste tot conducătorul uzinei este exemplul viu de activitate, conștiinciozitate, autoritate dreaptă și omenească. El înțelege cel mai mult nevoile muncitorilor săi. Pentru el conducerea este chestie de încredere. El are o mare răbdare și stăpânire de sine. Măsurat în gesturi, vorbe și fapte. Este cel dintâi în uzină, și pleacă ultimul. Peste tot privește, examinează și apreciază pe fiecare cu mare băgare de seamă. Laudă pe cei vrednici, îndeamnă pe cei nepricepuți și stângaci, știind că de recunoștință și mulțumire are nevoie fiecare om care lucrează.

Aici este o nouă biruință germană. Este o biruință mai sigură decât cea de pe câmpul de luptă. Muncitorul german cunoaște azi toate binefacerile civilizației. El citește, se duce la teatru, face sport și călătorii.

Recreația nu mai este o favoare, ci un drept, ce se respectă cu sfîințenie de conducătorul uzinei. Nu este îngăduit muncitorului german să muncească în uzină până ce se istovește. El este dirijat și obligat să se cultive și să se conserve ca element productiv și de interes național. În fiecare om, din neamul german, statul național-socialist vede un capital, pe care-l cultivă și-l conservă. Omul reprezintă centrul preocupărilor într-o uzină model. Peste tot:

Educație profesională model ;

Protecție model a sănătății poporului ;

Căminuri și locuințe model.

Ucenicii nu mai sunt exploatați de egoismul nemăsurat de odinioară al patronilor. Peste tot ei sunt instruiți și ocrotiți. Familiile numeroase primesc ajutor familiar. Statul dirijează și subvenționează construcții de locuințe igienice și construcții de case, cu grădinițe și parcuri pentru copii.

Intr'un cuvânt, Germania vrea să fie cel mai mare și mai bun stat social, în granițele căruia să trăiască oameni liberi, sănătoși și destoinici, care și-au creat acea ordine socială, care face ca viața să merite să fie trăită, — **o viață de muncă și bucurie.**

— Dar, la noi cari și când vor înțelege și aplica astfel de măsuri? Avem sub ochi puterea exemplului, — **prin**

armata germană — și refuzăm să dăm atenția necesară elementului om, ca valoare politică și economică, în dezvoltarea națiunii.

Legi și regulamente cu caracter social, destule ! Realizări durabile, puține. Cauza? Lipsa de înțelegere și apropiere între generații, între factorii sociali și de producție. Dușmanii noștri de totdeauna, suntem noi înșine, prin lipsa dreptății sociale, a respectului, a iubirii care să descopere pe unii față de ceilalți și să creeze coeziunea indispensabilă care să facă din noi toți o singură putere creatoare. Evreul Karl Marx, din zilele noastre, ne-a aruncat o nouă formulă de discordie: lupta între noi pentru parvenire, lupta între generații !

Luptă între generații; ce aberațiune ! Nici nu se putea o formulă mai captivantă pentru naivii culturii noastre. Au prins această formulă din vânt, au discutat-o și comentat-o în fel și chip. Pentru mulți ea a rămas un fapt just și aplicabil. Sunt mulți care o discută cu mândrie, ca și semidoctii marxismului de odinioară. Ei trăiesc și discută încă sub vechile influențe ale iudeomarxismului massonic.

Se uită că națiunea este un organism viu, care trăiește și se dezvoltă normal. Și că, într'un stat național, elementul viu — populația — este asemenea unui arbore, care se sprijină temeinic pe trunchiul și rădăcinile sale adânc înfipite în pământ. Iar generațiile succesive nu sunt alta, decât învelișurile stratificate ce învelesc și îngroașă în fiecare an trunchiul copacului. A proclama lupta între generații, este a răsvrăti învelișurile trunchiului de copac, care-i dau tăria și posibilitatea de existență.

Cunoaștem ura lui Irod contra copiilor, — **printre cari a venit Iisus pe pământ** — mântuirea omului de păcatul original, precum și cearta plebeilor și a patricienilor, împăcați prin mediația și exemplul lui Menesius Agrippa. Suntem tentați să comitem o greșală: fie unii, fie alții; bătrâni sau tineri. Cei de jos ca și cei de sus, tineri și bătrâni, — **dar numai cei buni** — suntem trunchiul aceleiași neam dacic care vrea să trăiască, vrea să învingă, vrea să fie mare și puternic.

G. FACAOARU

BASARABIA

Orice se intrupează în materie se inchiagă întâi în ordine spirituală. E un adevăr care nu trebuie să scape nimănui. Serbările din Basarabia, ocazionate de aniversarea zilei Unirii dela 27 Martie 1918, au dat ocazia la comentarii semnificative cu privire la necesitatea perpetuării granițelor noastre de răsărit, în configurația actuală, nu numai pentru noi, dar pentru siguranța Europei, pentru interes general european.

E îndeobște cunoscut că Rusia, încă dela primele ei manifestări, a simțit necesități acute de a se extinde în direcția tuturor punctelor cardinale, fără a se ține seama de substratul etnic și călcând în picioare orice drept de liberă dezvoltare a popoarelor pe care le întâlnea în cale.

Astfel s'a ajuns la extinderea Rusiei, până la Oceanul Pacific, până în China, Afganistan, Persia, Turcia, în părțile Asiatice, și până la Prut, Marea Baltică și fruntariile Germaniei și Ungariei, înspre apus, și la năzuințele irezistibile de a se extinde mai departe, până la Adriatica și Marea Mediterană în părțile noastre, și până la Golful Persic și Fruntariile Indiei, în Asia.

Este de asemenea îndeobște cunoscut că aceste necesități de expansiune au luat sub bolșevici o astfel de amploare, încât amenință cu cutropirea întreaga Europă, întreaga Asie, Globul întreg, și cu stingerea focarelor de civilizație și cultură cari au dat până acum rațiunea de a fi a popoarelor Europei.

Intrucât spiritul este acela care guvernează materia, este cazul de a ne întreba din ce profunzimi spirituale pornesc aceste năzuințe, și dacă, în stadiul actual de dezvoltare a omenirii, aceste năzuinți pot avea șansa de a se transforma în realități materiale, în înfăptuiri pe teren.

În adevăr, ce a împins statul, insignifiant la început, ce s'a încheat în jurul Moscovei, ca să treacă peste trupul altor formațiuni statale și să ajungă la gigantica dezvoltare de astăzi? Nu cumva acest stat are menirea de a juca, în împrejurările actuale, rolul de unificare pe care l-a avut oltădată Imperiul Roman?

Pentruca să răspundem la această întrebare, nu e nevoie de prea multă gândire. E suficient dacă ne referim la mobilele cari împingeau la faptă pe vechii conducători romani și la mobilele cari au împins și împing la faptă pe cconducătorii moscoviți; la starea în care se găseau popoarele pe cari le-a unificat Roma și la starea în care se găsesc statele pe cari vrea să le cutropească Moscova.

Cât timp Moscova s'a găsit în fața unor popoare neînchegate, acțiunea ei a progresat. Ea a reușit chiar să subjuge și popoare superioare, ca finlandezii, polonezii și parte din români. Astăzi însă, când se găsește în fața popoarelor purtătoare de cultură ale Europei și ale Asiei, năzuințele ei din trecut nu mai pot avea șansa de a se putea realiza.

Într'un singur caz năzuințele cutropitoare ale slavilor de nord ar putea duce la rezultat, în ce privește popoarele cu o cultură superioară față de a lor: **Cazul când aceste popoare ar fi ajuns la o astfel de decadere morală, încât salvarea lor, salvarea omenirii, nu s'ar putea realiza decât prin aruncarea lor într'o nouă incubație, într'un nou ev mediu, într'un haos milenar, din care să poată eși o nouă cultură, o nouă civilizație, lipsite de scăderile acelea care va fi dispărut sub acțiunea corosivă a barbarilor dela nord.**

Noi suntem prea aproape de evenimente pentru a ne da seama de rolul lor epocal. Suntem incontestabil la o răscruce milenară a genului uman. Întrebarea, dacă transformarea de structură a societăților omenești se poate sau nu realiza, fără un nou prăpăd asemănător aceluia care a dus la distrugerea imperiului roman, își are în adevăr logica ei. Transformările radicale nu se pot face în omenire fără mari cataclisme, după cum în viața individuală nu se pot face asemenea transformări fără moarte, fără curgere perpetuă a generațiilor, cari fac ca dela o generație la alta societățile omenești să-și schimbe aspectul și care determină evoluția tuturor popoarelor.

După cum în viața noastră individuală e nevoie de moarte de uitare, de trecerea râului Sfix al Infernului, pentru ca să se creeze progresul, tot așa, în mare, în crearea ccondițiunilor propice de progres pentru marile conglomerate umane, e nevoie de moarte, de uitare, de mari peri-

cade de întuneric, de prăpăd, de suferință, pentruca, din toată această eclipsă, să poată eși o omenire reîmprospătată, gata de noi lupte, de noi eroisme, de o nouă spiritualizare, de o nouă înălțare spre Dumnezeuire.

Fără moarte, fără suferință, noi nu ne despărțim de scăderile, de păcatele cari au pus stăpânire pe noi. Acesta este focul purificator al **Purgatoriului**, peste care niciun muritor nu poate trece, fie el sub aspectul individului, fie sub aspectul conglomeratelor umane sau sub aspectul întregii omeniri. Și dacă în acest foc mistuitor de iad, indivizi, societăți omenеști, popoare, dispar fără de urmă aceasta însemnează că starea lor spirituală era condamnată, prin însăși structura ei, focului veșnic al **Iadului** din care nu există scăpare.

Dar, pentruca să poată veni suferința, prăpădul, moartea purificatoare, trebuie să existe și microbul descompunerii, puterea distructivă, care să aducă după sine moartea și prăpădul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dacă prăpădul e parțial, organismele se refac. Dacă din contră, organismul nu rezistă, altul îi ia locul.

În actuala conflagrație mondială, Rusia Sovietică și naglo-americanii joacă rolul microbilor de descompunere.

Despre rolul lor distructiv am mai avut ocazia să ne ocupăm. Pleava umană de la nord nu poate fi generatoare de noi progrese. Anglosaxonii, la rândul lor, nu pot ajunge la restabilirea fostelor stări de lucruri.

Ambele aceste forțe nu pot avea decât rolul microbilor distructivi, meniți de a pune omenirea la grele încercări, pentru a se putea ajunge, sau la purificarea ei; sau la distrugerea actualei stări de lucruri în favoarea unei morți, a unui haos în care să se poată incuba, prin secole, o nouă organizare; să se poată întrupa un nou spirit creator; să poată eși din ruine o lume nouă, lipsită de scăderile, de păcatele cari au dus la moarte, la ruină, lumea veche.

Aceasta e problema care trebuie rezolvată, pentru a ne da seama de drumul pe care-l parcurgem astăzi; pentru a ști dacă mergem la moarte sau la triumf.

Suntem noi destul de decăzuți din punct de vedere spiritual, pentruca, pentru regenerarea noastră, să fie ne-

voe de moarte, de haos, de căderea noastră într'o nouă epocă milenară de întuneric, de prăpăd?

S'ar putea crede, judecând după aparențe. Însă apariția bolșevismului ar fi o dovadă concludentă. Lumea slavă a fost tot timpul un focar de infecție. Expansiunea teritorială nu ducea decât la aservirea altor popoare, în profitul potentatilor de totdeauna. Armatele țarilor nu purtau cu ele decât ambițiile autocraților, ascunse după un misticism întunecat. Neavând o ideologie creatoare, tot ce s'a creat s'a creat pe nisip. Nu s'a putut ajunge decât la nihilismul specific care a deschis larg calea spre bolșevism.

Bolșevismul însă s'a dovedit mult mai puternic decât vechia formă de stat dominată de autocrații creștini. Iudaismul, persecutat sub vechii țari, a inoculat noiei stăpâniri un virus care a ridicat în proporții maxime potențialitatea distructivă a slavismului nordic. Mistica haotică a maseilor slave, puse la remorca jidovimii, a creat un instrument de război la care niciodată nu ar fi putut să ajungă vechia formă de stat.

Jidovimea se războia. Distrugerea internă a Rusiei, din punct de vedere spiritual, e desăvârșită. Transformarea maselor în roboți și punerea acestora în serviciul necesităților distructive iudaice a creat formidabila forță armată care ne stă în față.

Dar sunt fapte, înfăptuiri istorice, cari ne dovedesc, fără putință de conesare, că nu putem cădea sub loviturile iudaismului prin intermediul coadelor de topor constituite din roboții dela nord și din plutocrații anglo-americiani.

Pentruca să poată veni această cădere, ar trebui să avem simptome de descompunere cărora aceste forțe distructive să nu facă decât să se suprapue. Nimic nu vine în mod izolat. Trebuie să existe un curent de descompunere, de desagregare. Din fericire însă, pentru generațiile noastre, nu-l întâlnim nicăeri pe glob. Din contră, fenomenele generale de regenerare și de reconstrucție se țin lanț pretutindeni în decursul ultimelor secole.

Să ne referim la noi. În nu mai mult decât un secol românismul s'a încheșat într'un stat național și a făcut progrese cari nu pot fi anihilate prin evenimente contrare. Ar

fi să se risipească forțe în mod zadarnic, ceea ce în ordinea naturală a lucrurilor nu poate avea loc.

Italia a făcut și ea progrese uimitoare. Dela dezagregarea de altădată a ajuns la fascismul și imperialismul mulsolinian.

Cât despre Germania lui Hitler, uimitoarele progrese realizate și puterile formidabile ce a scos din rărunchii ei sunt o dovadă vie de tinerețe și de plin avânt constructiv. Japonia ne dă aceeași dovadă. Alte state și popoare sunt pe cale de a se transforma în aceeași direcție. Nicăieri pe glob nu se prezintă fenomene de dezagregare cari să desmintă linia de dezvoltare a omenirii în ordinea spirituală care conduce marile evenimente prin cari trecem și armatele marilor popoare angajate în crâncena înclăștare a actualului război.

Toate acestea ne dovedesc că nu se poate merge înapoi, ci numai înainte. Ceea ce s-a întâmplat cu noi în 1940 nu desminte cele afirmate. Din contră ele sunt o dovadă. Cât timp ne legăm de mentalitatea trecutului, eram pe punctul de a ne năruși împreună cu el. Odată ce am intrat în ordinea cea nouă, valurile ne-au luat cu ele. Totul a fost pasager. Soarta noastră e asigurată.

Puterile destructive tind la distrugerea Germaniei și a Italiei. Ne putem noi măcar imagina o Europă și o lume în care geniul Romei și formidabila putere creatoare a Germaniei să fie anihilate și înlocuite cu bolșevismul dela nord sau cu plutocrația nord-americană puse la remorca iudaismului?

Simpla întrebare ne dă răspunsul. Imperiul Romei a fost în continuă ascendență mai bine de un mileniu. A trecut și el în acest timp prin pericole mortale. Dar le-a trecut cu succes. A pierit numai atunci când fenomenele de descompunere se generalizau și au pregătit terenul propice pentru agenții destructivi, pentru agenții morții.

Noi trăim astăzi cu totul alte timpuri. Nu noi cei din urmă trăim epoca de dezagregare, ci puterile adverse. Plutocrația e pe cale de lichidare. Bolșevismul e o crimă în contra genului uman. Omenirea nu se poate bolșeviza, nici iudaiza. Și nici nu poate fi fixată în vechile formule perimate, cum ar vrea anglo-saxonii.

Suntem o continuă apă care curge. Nimic nu poate stăvili apele fluviilor ca să se scurgă în oceane. Nimic nu ne poate împiedica ca să ne înălțăm spre Dumnezeuire. Omenirea nu se poate materializa. Nu se pot transforma oamenii în roboți și nici nu se pot menține paraziții la suprafață.

Bolșevismul sub formă rusească nu este decât un produs al stăpânirii criminale a țărilor. Crima a generat crimă. Pentru Rusia, bolșevismul este continuarea și intensificarea operei de descompunere, de dezagregare la care o condamnă noua spiritualitate care pune stăpânire pe popoare. Armatele axei o vor duce la bun sfârșit. Ele au menirea de a scoate masele umane dela nord de sub acțiunea nimicitoare a bolșevismului, de a le reface și de a le redă omenirii ca puteri creatoare, alături de celelalte forțe cari țin sus flacăra culturii și civilizației.

Axa duce o luptă de solidarizare, de spiritualizare, de construcție universală.

Pe când în rândurile axei populare și statale sunt în plină eră de tinerească ascensiune, opera de descompunere produce ravagii în rândurile adverse.

Din războiul trecut, Rusia a eșit condamnată în principiu. Ea se oprea întinericului și a agresiunii. Nu poate să nu meargă spre destinul ei.

Latifundiile intercontinentale ale anglo-americanilor nu au eșit nici ele mai puțin condamnate din acel război. Cum s'ar putea consolida ele astăzi!

Războiul trecut a fost un război de eliberare din cătușele agresiunii și ale paratizismului. El a realizat numai în parte această eliberare. Războiul actual nu face decât să-i continue opera în condițiuni mult mai prielnice.

De aceea serbările pentru aniversarea unitii Basarabiei au avut un răsunset atât de amplu în presa europeană. Serbările acestea nu erau numai un răspuns la aniversarea armatei roșii, la năzuințele agresive ale maselor de roboți dela nord, dar și o demonstrație europeană a necesității de a se stăvili și nimici agresivitatea și parazitismul nordic pus la remorca iudaismului.

Dar nu a fost numai atât. Se cere restabilirea valorilor. Popoarele simt organic destinele ce le așteaptă. Pentru ce masele nordice ar fi îndreptățite a năzui la stăpânirea altor

popoare! Necesități similare de expansiune pot răsări în sufletul oricărui popor.

Chestiunea e, ce le stă la bază? Necesitatea de a eși la mări calde, de a-și crea drumuri, de a-și deschide debușuri și alte necesități de acest gen, nu sunt suficiente. Pentru a se justifica o asemenea necesitate trebuie să trecem în ordine spirituală.

Dacă rușii năzuesc spre apele calde ale Bosforului, pentru ce nu am năzui noi spre aceste ape? Dacă ei simt necesitatea de a trece peste trupul nostru, pentru ce nu am simți noi necesitatea de a le tăia pentru totdeauna acest gust?

Moscoviții s'au întins în toate direcțiunile, subjugând și martirizând popoare streine. Acum, puși la remorca jidanilor, tind spre acest scop cu mai multă tenacitate. Ei s'au întins până la Marea Neagră, până la Nistru, înghițind o bucată de vreme și Basarabia noastră.

Pentru a întreprinde toate aceste agresțiuni, nu au avut niciun drept în afară de acela al celui mai tare. Astfel au ocupat Crimeea, Caucazia și ținuturile până la Nistru.

Dar aceste teritorii nu erau rusești. Dacă necesități de ordin strategic, economic i-au împins la ocuparea lor, pentru ce nu ne-ar împinge și pe noi la ocuparea acestor teritorii necesități mult mai îndreptățite?

Noi suntem un popor de rasă superioară. Noi avem în sânge o moștenire ancestrală care ne identifică cu rolul multmilinar al Europei pentru culturalizarea lumii. Noi putem avea un rol constructiv de prima forță în aceste teritorii.

Deși nu s'a pus nicăeri pe tapet rolul nostru dincolo de Nistru și dincolo de Bug, totuș aniversarea liberării Basarabiei, pune în conștiințe, direct sau indirect, această elementară chestiune: **Dacă vrem să facem din Nistru granița de răsărit a civilizației europene, trebuie să ne mai asigurăm și spațiul vital, pentru ca această graniță să devie o realitate.**

Nu mai pot fi lăsați rușii stăpâni în Crimeea și în Caucaz. Trebuie izgoniți din teritoriile de dincolo de Bug. Marea Neagră trebuie pusă la adăpost de agresivitatea rusească, pentru totdeauna.

Acesta e rolul Basarabiei și al graniței Nistrului. Noi trebuie să rămânem stăpâni pe cetatea Odesei și pe ținuturile cari pot deschide poțtele expansioniste ale maselor în forme dela nord.

Nu se poate asigura o graniță, fără a se restabili mai întâi în conștiințe valorile. Nu se poate tolera această răsturnare de valori: **Un popor strein de civilizație și cultura Europei, un popor mongolizat, într'un stadiu primitiv de dezvoltare, să ocupe teritorii întinse, să neliniștească dezvoltarea vecinilor, să stăpânească punctele strategice și spațiile vitale, pe cari de drept nu le pot stăpâni decât aceia cari le pot da adevăratele lor roluri de cultură, de civilizație, rolul lor constructiv european.**

Aniversarea eliberării Basarabiei nu poate fi streină de acest fel de năzuinți. Europa, marii noștri aliați, nu pot fi streini de această necesitate de restabilire de valori și de inversare de roluri.

România trebuie să aibă partea sa din moștenirea lichidării agresivității Rusiei țariste și bolșevice. Europa nu poate să nu-i recunoască acest drept. Suferințele ei din trecut și imensele sacrificii pe cari le-a făcut, pe cari le face și pe cari le va mai face în acest război, nu se pot solda cu o restabilire a fostelor stări de lucruri dincolo de Nistru și dincolo de Bug.

Aceasta e în toată amploarea ei problema europeană care se pune sau care se va pune mâine în legătură cu Basarabia și cu granița noastră dela răsărit.

Aici se joacă soarta noastră, soarta Europei pentru secole îndelungate. Nu numai pentru Germani, pentru Europa, pentru lumea întreagă, dar mai ales pentru noi, războiul acesta e făuritor de noi destine; e un război de viață și de moarte.

Bolșevismul e rezultanta guvernării criminale a țărilor, a nihilismului maselor slave, a iudaismului dizolvant internațional, a colaborării democrațiilor de ieri și a complicității anglo-saxone.

Popoarele sănătoase ale lumii sunt cu hotărâre în tabăra adversă, în tabăra în care ne găsim noi, în tabăra aceloră în cari se intrupează lumea de mâine, a aceloră cari se sacrifică eroic pe câmpurile de bătădie.

Prăpădul nu poate veni în rândurile noastre. Nu se poate sălăşlui decât în rândurile taberei adverse. În rândurile adversarilor, sunt fabricile de microbi pe cari îi seamănă. Ei vor trebui să piară de pe urma acţiunii lor dizolvante.

Noi şi popoarele din axă, în plină ascensiune creatoare, nu putem fi decât beneficiarii acestei acţiuni. Suntem puşi la grele încercări, pentruca cu atât mai mult să putem fi demni de rolul măreţ, de rolul creator ce ne rezervă viitorul. Suntem aruncaţi în focul purificator. Toţi cei care suntem capabili de regenerare vom eşi imuni din acest focal gheenei. Vor pieri numai aceia a căror existenţă face una cu tarele trecutului.

Afirmaţia Fuehrerului că prăpădul se va arunca în rândurile adversarilor, nu în rândurile popoarelor axei, nu e numai o profeţie, e o viziune în spiritualitatea care guvernează evenimentele şi care nu ne poate da o altă realitate.

Microbii dizolvanţi şi cultivatorii lor nu se poate să nu piară. Disparaţia lor în iadul pe care l-au provocat stă în ordinea immanentă a lucrurilor.

Lumea bolşevico-anglo-saxonă s'a transformat în instrument destructiv pentru ea însăşi şi în cel mai puternic agent purificator pentru puterile adverse pe care l-a întâlnit istoria. Diavolul distruge pentru a crea, dar nu crează pentru el, ci pentru aceia pe cari vrea să-i nimicească. Cu cât pune mai multe puteri în linie de bătae, cu atât mai puternici vor eşi adversarii; cu atât mai apţi, mai demni şampioni ai lumii de mâine.

Rolul creator al bolşevico-anglo-saxonilor în rândurile adversarilor lor nu-şi găseşte pereche în istorie. A le sta în faţă e un sacrificiu nemăsurat, dar şi o dovadă de putere de purificare şi de glorie nepieritoare.

Sunt două puteri cari stau faţă în faţă. E puterea satanică care vrea să distrugă, însă care nu reuşeşte decât să purifice şi să înalţe pe cei vizaţi, pe adversarii cu cari se războieşte. Şi e lumea tânără, purtătoarea germenelor progresului, depozitara lumii de mâine care, pentru a-şi putea îndeplini rolul ei creator, are nevoie de a se supune la grele încercări, la focul mistuitor al războiului, pentru a

putea deveni purtătoarea fără prihană a spiritualității umane veșnice, pentru a se putea, în acest scop, libera de tarele trecutului, de materia, de corpul pe care l-a purtat în trecut, pe care l-a avut înainte de a fi eșit din rândurile comune spre a se avânta în regiunile eroice ale creațiunii, ale sacrificiului, ale lepădării de sine pe altarul progresului și al solidarității universale, pe altarul întrupării lumii celei noi.

Basarabia și granița noastră dela răsărit ne spune multe, nu numai cu privire la această graniță. Harnici să fim pentru a putea citi în evenimente.

Răsunetul pe care l-a avut în țară și peste frontiere aniversarea aceasta, are o semnificație care trece peste eveniment și se îmbină cu complexitatea integrală a evenimentelor pe cari le aduce cu sine războiul și pacea ordinei spirituale care va veni.

Basarabia și granița de est ne spun multe cu privire la stabilirea valorilor și la întruparea adevărului și a dreptății în lumea internațională; cuprind în sine grele consecințe, cu privire la viitorul nostru, al sud estului european, cu privire la pacificarea Europei și a lumii.

ION COLFESCU-DELATURDA

Voci din Presă despre „România Eroică” :

Noua Gazetă de Vest, Oradea, 9 Mai 1840:

„România Eroică”. De câte ori apare, e un eveniment. Așa e și recentul caiet pe Mai — August 1939.

Aduce un ales mănunchiu de contribuții literare-științifice, datorite d-lor Alexandrina Gr. Cantacuzino, O. Ghibu, canonic I. Georgescu, părintele Ilie Dăianu, diacon Iosif E. Naghiu, dr. G. Făcăoaru, O. M. Dobrotă, I. O. Suceveanu, Al. Motogna, G. Sbârcea, Mihail Gligor, dar mai ales curajosului director, I. Colfescu-Delaturda.

E cu neputință să nu semnalăm „O chestie de conștiință și de curaj”, în care d-sa discută arzătoarea problemă evreească.

FRIPTURA DE PURCEL

*Din suferințele creștinilor dealungul veacurilor sub ocupația
tiraniei Otomane în Balcani*

Faimosul munte Olimp, reședința zeilor din mitologia Elenă, era pe timpul ocupației otomane, locul de exploatare al sătenilor județului Corița centrul românesc din Albania. Acești săteni lucrau toată vara la ferăstraiele imense din pădurile seculare ale legendarului Olimp, iar iarna se înapoiau la vetrele lor mulțumiți de câștigul muncii. În ziua de Sfântul Petru, la unul din ferăstraiele unde lucrau numai Boboștețienii, cu prilejul zilei onomastice a unuia din tovarășii lor, puseră la frigare doi purceli, ca să se ospăteze împreună, după datina satului Boboștița.

Așezați pe verdeață plină de iasomie și miozotis, florile favorite ale Zeiței Iris, la umbra chiparoșilor, lângă cascadele și isvoarele cu ape cristaline, jucau și cântau, în melodia păsărilor și muzica magică a freamătului pădurei seculare. Acolo în cel mai pitoresc loc, unde altădată Apollon și Muzele din Parnas pertceau de minune cu fiii zeilor, mirosul delicios al fripturii le aduse câțiva mosafiri nepoftiți. Era Hassan Aga, cu opt tovarăși îmbrăcați cu fustanele unsuroase și înarmați până în dinți, însă cu stomacurile goale. Nu mâncaseră de două zile!

— Bne v'am găsit, ghiaurilor, le zise căpitanul pe un ton arogant. Parcă ați știut că suntem flămânzi de ne-ați pregătit friptura.

Boboștețienii imediat s'au sculat în picioare salutându-i cu temenele până la pământ și urându-i în limba Albaneză: Tun-gheată-ietani (viață lungă să aveți), bine ați venit, bine ați venit vitejilor. Poftiți, poftiți la masă, le spun Boboștețienii, cari de-abia putură ascunde marea indignare, ce le pricinuisse pe neașteptate această vizită tocmai în timpul mesei, stricându-le buna dispoziție; dar n'aveau ce face înaintea acestor feroci bandiți, cari băgaseră groaza în tot ținutul Olimpului).

Atunci Căpitanul împreună cu tovarășii lui au dat mâna cu fiecare din ei, mulțumindu-le în limba Albaneză: iufalemi-

nderit (ne închinăm onoarei) și după ce puseră putșile la oparte, se așezară picior peste picior în jurul mesei.

Când Căpitanul se apropie însă să mănânce și văzu că este carne de purcel, sări în sus blestemând! Atunci, unul din însoțitorii lui mai isteț se ridică și-i zise: Căpitane, dacă ori nu ne dă voie Coranul, trebuie să mâncăm, că ne tae rău la raman! n'o fi religia mai tare decât foamea!

Căpitanul mâniat peste măsură de această îndrăzneală, era cât p'aci să-l străpungă cu iataganul, dacă n'ar fi fost împiedicat la vreme de ceilalți tovarăși. Intr'un târziu îi răspunde: — Taci, nelegiuitule, că am găsit eu felul cum să nu contrazicem nici Coranul și nici să nu lăsăm în suferință stomacurile noastre!...

În acelaș timp se întoarse către boboștețieni cari ședeau în picioare așteptând ordinul, și le spuse: — Ascultați, ghiaurilor! Vă poruncesc să executați ordinul meu astfel: Vă dau la fiecare din voi câte un pumnal, cu care să ne amenințați de trei ori la rând, spunându-ne: „Măncați carne de porc, ori vă omorâm?” Și după aceste amenințări cu moartea, Coranul ne îngăduie să mâncăm și să petrecem împreună ca la nuntă.

În grupul Boboștețienilor se afla și Nicoll Trimi (voinicul) renumit în tot ținutul, pentru curajul și puterea sa. Acum când se văzu cu pumnalul în mână prinse și mai mult curaj; zicând tovarășilor săi:

— Băieți, ați auzit ordinul căpitanului? Fiți atenți și faceți toți la fel ca mine!

După ce gustară în câteva rânduri fiecare din rachiul de dude, începu reprezentația.

Intâi Nicoll Trimi amenință pe căpitan întrebându-l:

— Mănânci carne de porc, ori te omor?

Căpitanul răspunse:

— Nu! pe Alah! nu, că nu-mi dă voie Coranul! Nicoll Trimi îl îndemnă.

— Vezi-ți de treabă, căpitane, ce are aface friptura cu religia? Mai mare păcat ar fi să refuzi o asemenea friptură cu gust și miros atât de delicios, decât să-ți lase gura apă. Cred că și Mahomet, care a făcut Coranul, dacă ar vedea această friptură minunată, ar mânca din ea.

Astfel refuzară toți să mănânce, până a treia oară, când din nou Nicoll Trimi întrebă pe căpitan, care răspunse:

— Pe Mahomed! pe onoare și credință, este imposibil, deoarece am făcut foarte multe păcate, cari sunt groaznice. Unele din ele nu le pot uita, de câte ori mi le amintesc, mă chinuește conștiința, și începu a se spovedi: — Pe mama lui Tiri Stefu din Bobeștița, am ucis-o pe pragul casei, fiindcă ne-a opărit cu apă fiartă. Deși era însărcinată, ea s'a luptat ca o leoaică, apucând iataganele noastre ascuțite cu mâinile ei de oțel, deoarece într-o zi de Sâmbătă, în lipsa bărbaților din sat cari se duseră în târg la Corița, am răpit pe fiul ei Tiri și după o lună i-am trimis capul, fiindcă nu-mi dăduse suma de bani cerută; pe frații Gherman, împreună cu unchiul lor, i-am omorât în livezile Coriei pentru că mi-au bătut pe fiul meu Geafer, care intrase să pască vitele fără voie. Atunci am văzut și eu moartea cu ochii: Ducându-mă să le cer socoteala și înjurându-i, au tăbărât toți cu furcile pe mine și numai grație carabinei, am putut scăpa; pe Naum Bellu, l'am ținut în lanțuri sub șopronul vitelor, chinându-l cu cele mai grozave torturi, de s'a tâmpit și după două luni de zile l'am expediat, ca pe un cadavru, la părinții lui, în schimbul sumei de una sută lire, drept pedeapsă că nu mi-au trimes hrana și munițiile ce-mi făgăduiseră; pe Lambi Melcu, care s'a opus să plătească taxa impusă de mine pentru pădurea Lofca, după ce l'am legat cobză de un copac în mijlocul pădurii, cu tovarășii mei, i-am tăiat nasul, urechile, degetele mâinilor și picioarelor lăsându-l p'adă fiarelor sălbătice; pe Mice, fiul său l'am pedepsit mai puțin, tăindu-i numai nasul și urechile, iar după ce l'am pansat cu cârpe arse, ca să i se oprească sângele punându-i toate bucățile de carne în traistă, l'am expediat familiei sale, să le arate consătenilor, ca exemplu de felul cum pedepsește pe nesupuși Hassan Aga.

Pe Tuși al lui Gache Mial Marcu din Corița, care bătuse pe fiul meu pentru un coș de struguri ce luase fără voie din via lui, i-am spintecat burta cu pumnalul. Acest mizerabil, cu toate mațele scoase s'a repezit asupra lui Geafăr, apucându-l cu dinții de ceafă, era cât p'aci să-l mănânce de viu, dacă nu intervenea tovarășul meu Isuf, împușcându-l pe loc.

Pe Spirea Callangi la fel: Acest voinic, s'a opus vitejește, apărându-se cu pușca în pădurea dela Dardha. Păcat că nu era musulman, fiindcă a ținut piept 4 ore și jumătate ca un leu, cu toate că era înconjurat de 12 tovarăși d'ai mei și după ce i s'au terminat cartușele, a scos sabia și nu s'a lăsat până nu a rămas

doar cu mânerul. Prin mâna acestui brav Albanez am pierdut 3 din cei mai buni ai mei tovarăși, iar patru fuseseră grav răniți. După ce Spirea a căzut ciuruit de gloanțe, d'abia atunci am putut să-l prindem, legându-i de mâini și de picioare și deschizându-i gura cu deasila, i-am băgat un băț ascuțit performându-i grumazul și stomacul, până când i-a eșit sufletul.

Dar, din toate aceste crime și altele, cea mai grozavă, pe care n'o pot uita și care și acuma mi se înfățișează înaintea ochilor, este aceea făptuită asupra familiei lui Lazo Polenacu:

La târgul din Corița pentru o înjurătură, din pricină că-i vândusem niște lână ce nu corespundea la fel cu proba, l'am pândit împreună cu doi tovarăși ai mei până seara târziu, în dosul podului Morava și când Lazo se înapoia spre casă, împreună cu amândoi fiii lui, Andrea și Goli, unul de 21 ani, iar celălalt de 17 ani, i-am împușcat.

Și, ca să-mi satur setea de răzbunare, nu mi-a fost îndeajuns numai atât: m'am dus acasă la el, în satul Polena și după ce-am întors apa râului să înconjoare casa, i-am dat foc gospodăriei sale bogate și au ars ca niște șoareci: soția lui cu șase copii mici și unul de țâță, socrul, soacra și bunicii lor. Parcă și acuma îi văd și-i aud cum țipau, plângând și strigând disperați, cu copiii în brațe, după ajutor.

De atunci am părăsit aceste locuri scumpe, unde am crescut ca fiu adoptiv al lui Mehmet Sulca, care pe timpul războiului, în 1855 de la Crimeea mă aduse din Curdistan în satul Poplena pe care a trebuit să-l părăsesc pentru totdeauna, din cauza acestor crime.

Lui Nicoll Trimi la auzul atâtor tsprăvi groaznice, i s'a zguduit inima, ochii i s'au întunecat iș fără să-l lase să termine bine povestea i-a înfipt pumnalul în piept cu atâta putere, încât căpitanul se rostogoli la pământ, horcăind a moarte. Tot la fel au procedat ceilalți, și cu tovarășii căpitanului, pe cari i-au dezarmat, i-au asvârlit în prăpastie ca pe niște fiare sălbatice.

Nicoll Trimi și altădată arătase un curaj nebănuit așîșdere strămoșilor lui, curățind grădina Toscăriei de un ghimpe veninos, de Selim Efendi din Porodina. Pe acesta într'o noapte, sărind zidurile casei sale, înalte de 4 metri, l'a băgat de viu în puț, pentru că voia cu orice preț să se instaleze în satul Boboștița, poreclită Grădina Toscăriei, pentru frumusețea ei naturală, călcând astfel un drept al creștinilor ce le fusese dat de Ali

Paşa Tepeleni, care a dispus ca satul Bolsoștița să fie locuit numai de creștini.

Acum era și mai satisfăcut, că i s'a dat prilej, să trimită pe lumea cealaltă pe acești odioși bandiți, cari deveniseră spaima ținutului legendarului Olimp.

Așa că friptura de purcel și vinul pregătit n'a fost sortit bandiților, ci pentru ceilalți ospătarea onomasticeii.

ALECU VANCI

Voci din Presă despre „România Eroică” :

Unirea, 11 August 1939 :

În metropola Ardealului, la Cluj, activând tot mai sănătos pe tărâmul publicistic trăiește d. Ion Colfescu-Delaturda, Consilier de Curte de Apel în pensie, președinte al „Uniunii ziariștilor români din Transilvania” și director al excelentei reviste „**România Eroică**”.

D-sa a tipărit o valoroasă lucrare: Spirit și Materie, care mai poartă ca subtitlu : Eroismul în viața de Stat.

Citind cartea nu poți să nu întrezărești printre rânduri personalitatea autorului, acest dinstins apologet al dinamismul românesc...

Vizionar, clar văzător, el vede calea mântuirii prin „eroism”...

El, prin dinamismul eroic, prin dinamismul național, înlătură vorba cu fapta și inactivitatea cu munca.

Ca să citez cele mai bune pasagii din opera lui, ar trebui să transcriu din nou întreaga carte.

Spațiul redus nu ne permite însă.

Ne pare rău că nu putem încadra cum se cuvine, figura măreață a acestui „ardelean desăvârșit” care cinstește din plin întreagă Transilvania.

În lumea care se naște, niciun popor nu poate trăi ca parazit pe socoteala altor popoare.

CRONICA

Intrevederea dintre Führer și Duce

Evenimentul, plin de urmări, în ce privește războiul și viitoarea organizare a Europei și a Africei, îl constituie întrevederea dintre Fuehrer și Duce dela 7-10 Aprilie 1943. Atât lungimea acestor întrevederi, cât și intensitatea lor dovedesc gravitatea problemelor discutate și tăria cu care cei doi parteneri europeni ai Axei înțeleg să ducă la bun sfârșit războiul și țelurile ce și-au impus.

Dat fiind că la aceste întrevederi au luat parte și miniștrii de externe ai celor două țări aliate alături de reprezentanții celor două armate, ne dovedește că s'a luat poziție fermă față de năzuințele anglo-saxone de a lăsa Europa pradă bolșevismului, ca unic mijloc pentru salvarea lor și a concepției lor perimate de viață și de organizare a dominației lor mondiale, în detrimentul statelor cari reprezintă viitorul, al statelor tinere și viguroase.

Gândindu-ne la roadele îmbelșugate ale întrevederilor anterioare ale celor doi bărbați de stat, cari nu au întârziat să se vadă la timpul lor, ne putem da seama de rolul hotărâtor al acestei ultime întrevederi în complexul gravelor evenimentelor la ordinea zilei.

Intrevederea dintre Führer și Mareșalul Antonescu

În ultimul moment ne vine știrea despre noua întrevedere dintre Conducătorul Statului nostru, Mareșal Antonescu, și Fuehrer. Această întrevedere o completează pe cea relatată mai sus și constituie o dovadă vie de rostul de primul ordin pe care-l joacă România în pactul tripartit. Roadele acestei noi întrevederi nu va întârzia să se vadă în toată amploarea lor.

CARTI. — GEORGE ACSINTEANU, *Escadrila Albă*, cu subtitlul *Biruatorii, oameni cu suflete de zei*, a trecut la ediția II-a, tipărită în editura Cugetarea-Georgescu-Delafras, într'un volum de 284 de pagini. Faptul că această valoroasă lucrare a ajuns atât de repede la II-a ediție ne dovedește, pe lângă valoarea cărții, care a fost pusă în evidență prin însuși succesul ei care ese din comun, cât de popular e războiul nostru sfânt, cât de adânc a pătruns în suflete eroismul armatelor noastre și cât de gustată e de public literartura de război.

La toate acestea se adaugă parfumul faptelor trăite cari respriă din orice cuvânt și talentul eminent al autorului de a le transpune în cuvântul tipărit. Dăm câteva din titluri: *Oamenii înaripați vor fi zei; Sdrobiți vrășmașul din răsărit; Misiunea a fost îndeplinită; Printre pavilioanele voevodale; Plângeau basarabeni și ne sărutau hainele; Sburătorul cu oțelul lângă inimă, etc.*

Volumul e o reconfortare pentru orice român și un puternic mijloc de îndrumare pentru tineret.

GRIGORE POPA, *Itinerar Spiritual*, volum de 166 pagini, editura „Tara” Sibiu. De când parte din Universitatea Daciei Superioare și-a luat sediul la Sibiu, acest oraș, sediul de altă dată al ortodoxismului și al spiritualității Aredalului românesc, a devenit un propulsor cultural de primul ordin al întregului românism. Activitatea d-lui Grigore Popa în domeniul gândirii este în deobște cunoscută. Tânărul autor s'a impus prin lucrările sale din domeniul arid al preocupărilor speculative.

Noul volum își merită titlul. Cuprinde o serie de articole prin cari se spicuește în viața spirituală contemporană. Reproducem câteva din titluri: *Autonomia esteticului; Despre esența poeziei; Ce moare și ce naște; Pelerinaj în țara soarelui; Actualitatea lui Descartes; Tragism autohton; Elogiul țaranului soldat, etc.*

Il recomandăm călduros cititorilor noștri.

EUGEN BĂDĂRAU, *Cinematografia*, — Biblioteca „Națională”, Editura națională Gh. Mecu. — Intr'un mic volum de 160 pagini d. profesor universitar Eugen Bădărău ne dă un studiu succint asupra cinematografiei, scris pe înțelesul tuturor. Materia se poate rezuma în următoarele capitole: *Persistența imaginilor pe retină; Inregistrarea vederilor; Inregistrarea sunetelor; Confecționarea filmului sonor; Reproducerea filmului; Desenul animat; Cinematografia ultra rapidă; Cinematografia în culori; Cinematografia în relief.*

Cartea d-lui profesor Bădărău se recomandă prin însuși conținutul ei.

CEZAR PETRESCU, *Calea Victoriei*, roman, ediție definitivă, — Editura Cugetarea-Georgescu Delafras. Literatura românească se îmbogățește cu un nou volum masiv de 410 pagini și cu un roman de moravuri care adaugă o nouă glorie la bogata activitate literară a d-lui Cezar Petrescu. Cartea e prea importantă pentru a o putea rezuma în ctăeva cuvinte. atâta cât ne permite spațiul rezervat actualei cronici. Ne promitem a reveni asupra ei cu prima ocazie.

ANDREI ION, *Pasiune ciudată*, roman, 212 pagini. Editura Națională Gh. Mecu, 1943. Lipsa de orientare morală, cretinismul moral al unei anumite pătri din clasa noastră conducătoare, cretinism ascuns adesea sub aparențele cele mai impunătoare; o viață fără busolă; iată ce se poate culege din citirea acestui roman și din caracterele celor două personaje principale Mihai și Vera Cosma.

„Pasiune ciudată” e o descriere redată cu talent a scăderilor care compromit rodnicia vieții noastre sociale.

THUKYDIDES, *Războiul Peloponezic*, traducere de M. Jakota, Editura Casei Școalelor. E o lucrare laborioasă a d-lui profesor Jakota care a reușit să ne dea o bună traducere în românește a acestei nemuritoare opere a antichității elenice. Casa Școalelor editând această operă a făcut un real serviciu națiunii, mai ales în aceste timpuri grele, în care învățămintele trecutului ne pot fi de cel mai mare folos.

Apărută în condițiuni tehnice ireproșabile, cartea se recomandă prin valoarea și prin utilitatea pe care o prezintă.

TRADUCERI. — În ultimul timp s’au înmulțit traducerile din clasicii streini, ceea ce denotă o intensificare și o înăsătosire a acestui domeniu de activitate, obținute prin eliminarea elementului judaic care mercantiliză și folosea activitatea tinerilor traducători pentru coruperea moravurilor.

Ne stau înainte trei romane de curând apărute: *Julietta și Romeo*, de Gian Dauli, traducere de Const. Apostol, volum de 400 pagini, 1943, Editura Modernă; *Cristina*, de Claude Patrușius, 276 pagini, Editura Modernă 1943; *Silas Marner*, de George Eliot, traducere de G. Dem. Curteanu, 282 pagini, editura Modernă 1943.

Autorii sunt destul de cunoscuți în literatură și traducerile sunt conștiincios făcute, pentru ca citirea acestor romane să nu constituie o lectură sănătoasă și o perspectivă asupra stării de spirit din țările de origine ale autorilor.

REVISTE. — **Observatorul Social Economic, Brașov, anul X (seria II) Nr. 1, Ianuarie-Februarie 1943**, odată cu sosirea lui, ne aduce vestea îmbucurătoare că harnicul profesor universitar, D. Victor Jinga „pornește din nou la drum” cu această revistă care constituie încă o dovadă vie a rodniciei activității a Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale din Cluj-Brașov. Revista a fost înființată la Cluj de d. Prof. G. Moroianu, cunoscutul economist român, secundat de un grup de profesori ai Academiei.

De astădată apare în refugiu într'un volum format mare de 116 pagini cu un bogat și select material de specialitate, iar prezența d-lui Victor Jinga la conducerea prețioaselor colaborări din acest număr sunt o garanție despre rolul pe care-l va avea această publicație în îndrumarea tineretului și în viața noastră economică. Noi felicităm pe inițiatori pentru faptul că, în aceste timpuri grele, au reușit „să pornească din nou la drum” și-i însoțim cu toată simpatia noastră.

Cuget Moldovenesc, masivă revistă moldovenească de la Iași, cu Nr. 1-2, Ian.—Febr. 1943, a intrat în al XII-lea an de apariție. Am avut ocazia să ne ocupăm de această revistă care intrupează așa de bine mișcarea culturală din capitala Moldovei. Și de astădată, dealungul a 164 de pagini ne aduce acelaș prețios material care i-a ridicat prestigiul și a situat-o printre primele reviste ce posedăm.

Ramuri de la Craiova ne sosește cu Nr. 3, an. 39, Martie 1943. Relevăm din acest număr articolul D-lui Scarlat Struțeanu, „**Urme Ilirio-Tracice în folclorul românesc**”.

România Tânără dela Brașov, cu Nr. 1-3, Ianuarie-Martie 1943 a intrat în al doilea an de existență. Colaborările și varietatea materialului din numerele ce ne-au parvenit până acum ne dovedesc că ne găsim în fața unui tineret plin de avânt al cărui cuvânt dorim să-l auzim cât mai des și cât mai puternic.

Pagini Literare, dela Turda, cu Nr. 4, an. IX, de sub direcția d-lui Prof. Teodor Mureșan, ne aduce acelaș specific ardelenesc care, în acest număr se ilustrează în deosebi prin cronicile ce conține.

Solia Dreptății, Nr. 12, an. XXI, Orăștie, 1 Aprilie 1943. Orăștea acest mic centru ardelen, dar mare prin trecutul său, ține mai departe cu vigoare steagul afirmațiunei noastre naționale. **Solia Dreptății** ne stă înaintea ca o dovadă vie. Din ultimul număr relevăm articolul cu „**va urma**”, **Pagini evocatoare din trecut — Adunarea dela Dumineca Tomii 1848**”. Evocările acestea sunt bine venite, mai ales acum prin timpurile prin care trecem.

Deșteptarea, an. I, Nr. 5, Cernăuți, 1 Aprilie 1943. Foae pentru luminarea poporului. Odată cu apariția acestei reviste, capitala Bucovinei a fost înzestrată cu un nou viguros organ de luptă și de propagandă națională. Sperăm că mai ales satele bucovinene, atât de încercate în urma ultimelor evenimente, vor putea profita pe îndelete de munca de albine harnice a conducătorilor și colaboratorilor ei.

Bucovina Literară cu Nr. 44, an. III, din 4 Aprilie 1943, publică în editorial articolul d-lui Ilie Mandiuc, „Actualitatea lui Eminescu în muncă și economie”. Evocarea e bine venită și e completată cu articolul, tot atât de interesant al d-lui Aurel Vasiliu, „Din lecturile lui Eminescu la Cernăuți”. Intregul conținut al revistei conține parfumul specific al Bucovinei atât de scumpă inimii noastre.

În Timpul Transilvaniei dela Arad, Nr. 126-127, 28 Martie 1943, tânărul și harnicul publicist și propagandist național, d. Ion I. Pogană, publică în editorial duioase evocări despre pre acela care a fost Dr. Valeriu Braniste.

Cultul trecutului e o dovadă de maturitate sufletească. Tinerimea nu poate trăi din vânt. Ea trebuie să se încadreze în lupta marilor ei înaintași. D. Pogană dă dovadă că simte această necesitate prin toți porii ființei sale, ceea ce relevă valcarea sa ca român și publicist și-i va asigura un mare viitor.

Omul e mic și insignifiant când se prezintă singur, dar e mare și puternic când se prezintă însoțit de legiunile nesfârșite ale eroilor naționali de azi și de totdeauna pe cari îi poartă în sufletul său ca pe o comoară neprețuită.

Incurajați „ROMÂNIA EROICĂ”

Citiți-o și răspândiți-o.

Faceți-o să treacă din mână în mână.

**CINE PRIMEȘTE UN NUMĂR „DIN ROMÂNIA EROICĂ”
SE CONSIDERĂ ABONAT**

Spicuiți din Presă

Cum a fost primită „ROMÂNIA EROICĂ” în decursul celor șase ani de luptă pentru afirmarea românismului :

Iluminătorii-Iași Iunie 1939 :

România Eroică, revistă de cultură sub direcția d-lui I. Colfescu-Delaturda-Cluj, Numele simbolic al acestei publicații, nu desminte întru nimic atitudinea fermă pe care dintr'u început conducătorii ei și-au impus-o în câmpul Scrișului românesc de dincolo de „Carpați”, invadat de insolite fițiici minoritare. România Eroică, după doi ani de existență, prin colaborările distinse și valoroase ce și-a asigurat, prin conținutul variat și bine susținut, s'a dovedit a fi instrumentul de luptă regeneratoare românească de o inexorabilă necesitate. Ea și-a impus în programul de activitate, din primele zile de apariție, să trezească la viața adevărat românească tot ce-i talent în spiritul transilvăneanului stăpân integral pe plaiurile Voievodului „Ghi” a cărui legendă o poartă'n maluri „Crișul” și „Târnavele”.

Revista d-lui Colfescu Delaturda, pe lângă „Țară Nouă”, periodicul d-lui prof. Jinga de curând apărut în citadela Clujului, e poate cea mai viguroasă inimoasă tribună din Ardeal. Meritul ei e cu atât mai mare cu cât terenul de luptă pe care activează prezintă mai multe aspirații în raport cu al altor publicații de același gen din restul țării.

Presă Olteniei, Craiova, 10 Aug. 1939 :

Dincolo de pragul simțirii, ne-a poposit în vreme de adâncă frământare profesională, gândul unui confrate distins, plecat din negură de vremi, să ducă cuvânt de curățire, prin slova românească, sufletului ardelenesc..

Rândurile așternute aci, nu pot încheia personalitatea confratelui Ion Colfescu-Delaturda, președintele Uniunii zăriștilor Români din Transilvania și directorul revistei „România Eroică” rupt de o înaltă chemare din brazda oltenească, și dăruit cu tot ceea ce a avut mai stănt și mai curat, Ardealului milenar, cu gândul eliberat din încătușarea iobăgiei arpadiene.

Despre Ion Colfescu Delaturda pentru care am încer-

cat să dăm viață acestei frânturi de scriere, pana istoricului, este singura chemată să vorbească mâine, în cartea vremii, ca despre un adevărat misionar și vizionar.

Am coborât pentru câteva clipe printre filele evanghelice ale revistei „România Eroică”, și am sorbit cu nesăț din bogatul material redacțional, cules cu grije din toate domeniile de activitate socială și națională de acea albină harnică, care este Ion Colfescu Delaturda.

Prin „România Eroică” vorbește o generație nouă, generația care nu își mai vrea trântită fruntea încutată de grija viitorului, în țărâna neînțelegerii și înfrângerii de gând.

E generația gata să ridice pe temelii de adevăr, România, lovind puternic cu târnăcopul dărmător în idealurile de carton ale profitorilor din toate vremurile.

Sunt aci Eroii condeiului românesc, ce având drept scut conștiința de sine, au plecat să înfigă mâine pe meterezele revendicărilor de ani, stindardul unor categorice isbânzii. BCU Cluj / Central University Library Cluj

O voce răsleată din marele public :

Recitesc Revista Dvs. Sept. Dech. 1939.

Nu pot să nu vă trimit câte-va cuvinte de înălțare D-tră și tuturor acelor cari contribuți cu luminile D-tră la conducerea și redactarea acestei Reviste, care pe drept cuvânt și demn își poartă emblema „România Eroică”.

Prezentați articole, cari, prin fondul lor, actualitatea lor, felul de expunere, îi țin mintea într-o plăcută încordare...

Văpaia ce țâsnește din ele te exaltă, căldura ce emană îți stoarce lacrimi...

Conștiința Română Satu-Mare 24 Mart. 1940.

Revista „România Eroică”. Am urmărit întotdeauna cu viu și românesc interes munca ce o depune la Cluj distinsul publicist Ion Colfescu-Delaturda, președintele „Uniunii Ziaristilor Români din Transilvania”, D-sa se străduiește de trei ani încoace cu redactarea celei mai documentate reviste pentru promovarea românismului.

Dacă în trecut o asemenea activitate a rămas în um-

bră, datorită conjuncturii politice, astăzi ea se impune pe întâiul plan, românismul fiind singura directivă și unicul postulat al sufletului nostru..

Revista „România Eroică” ar trebui răspândită în păturile largi ale Românismului. Activitatea ei este așa de necesară, că, dacă am avea noi puțința, am impune-o tuturor ca pe-un monitor al sufletului românesc.

„Glasul Românesc”, Odorhei, 8 Apr. 1940 :

România Eroică, care apare la Cluj, sub conducerea d-lui I. Colfescu-Delaturda, este singura revistă din Ardeal, care se menține la nivelul românismului activ. Articolele documentate au darul să convingă cititorul de necesitatea unei mișcări în spirit românesc, de un activism creator, care să pună în valoare toate forțele intelectuale din Ardeal.

Vocea Târnavelor, Mediaș, 15 Mai 1940 :

România Eroică. Fiecare număr din această revistă este un magazin de documentare a problemelor pentru promovarea românismului și un catechism de ideologie naționalistă, care nu trebuie să lipsească din bibliotecă nici unui intelectual.

Neamul Românesc, București :

„România Eroică” „Revistă pentru promovarea românismului”.

Organ al Uniunii ziariștilor români din Transilvania
Anul III, 11—12.

Conține un îmbelșugat material cultural și de educație națională. Director : Colfescu-Delaturda.

În al treilea an de existență, această bună revistă românească, într'un editorial prin care-și jalonează calendaristic existența amestecă bucuria tristă a apariției cu nevoile celor „trei ani de sângereare”. Și în această notă care privește toată publicistica românească și slujitorii ei, e o confesiune de sinceritate și de avânt pe care o reținem ;

„Pe măsură ce s'au accentuat greutățile cauzate de război, au secăt și izvoarele noastre de existență, mergând până acolo încât existența însăși a revistei era ame-

nințată. Am rezistat totuș, făcând sacrificii sângeroase. Ne-am condus de loznica : mai bine ne ruinăm noi, decât să lăsăm să moară acest organ de publicitate. Și am rezistat liniei noastre de conduită : dinamism, sacrificiu eroism ; niciodată înapoi, totdeauna înainte”.

O reproducem pentru mulți din „cei în drept”, care ar avea un cuvânt de spus, — fiind vorba de o foaie culturală și de propagandă românească.

Noua Gazetă de vest, O'ra lea, 9 Mai 1940:

Cu Nr. 11—12 (Martie-Aprilie) 1940, **România Eroică**, organul Uniunii ziariștilor români din Transilvania de sub iscusiata conducere a d-lui I. Colfescu-Delaturda împlinește trei ani de existență. Trei ani grei de încercări și de izbânzi frumoase. Cu toate greutățile economice prin care acest organ trece, totuși el dă vitejește înainte. „Niciodată înapoi, totdeauna înainte !” — spune cronica cea dintâi a numărului de față.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Ardealul”-Brașov, 17 Oct. 1940:

România Eroică. No. 11-12 al revistei „România Eroică” din Cluj, de sub direcția d-lui Ion Colfescu Delaturda conține un bogat sumar format din versuri și articole sociale semnate de consacrați ai literelor și vajnici luptători spirituali ai Transilvaniei :

Revista reușește să îmbine armonios frumosul cu utilul ; alături de desfătarea părții literare face educația prin spiritul uman în general și național în special, Ideia călăuzitoare e clară și luminoasă : în esență lumea e spirit și materie, care evoluează în mod independent ; toate eforturile noastre trebuie să tindă a subordona progresele materiale — realizările tehnice evoluției spirituale, care are drept far călăuzitor un ideal social-moral realizat prin cea mai înaltă manifestare spirituală : Creștinismul.

În sânul popoarelor individul și în sânul omenirii popoarele trebuie să lupte spre acest ideal, o luptă eroică în care realizările tehnice materiale rămân numai mijloc pentru atingerea acestui scop. Așa se justifică intervenția distructivă a tehnicii în războaiele ce se duc pentru triumful evoluției spirituale umane, când nu se poate altfel.

Prin pătrunderea individului și a popoarelor de adevărul valorii evoluției spirituale, realizările tehnice nu vor mai fi nevcite să fie puse cu efect distructiv în acțiune; ele vor contribui numai la ușurarea condițiilor de viață. Această educație individuală și națională o face revista „România Eroică”, redându-ne încrederea în progresul spiritual al omeniri, încredere pe care un materialism neconform ne-o clătinasă.

„Gazeta Transilvaniei”, Brașov, 1 Ianuarie 1941:

„România Eroică”, revista d-lui Ion Colfescu-Delaturda, și-a reluat apariția după un popas de aproape 4 luni. Mai consistentă și mai bine încadrată cu colaborări, „România Eroică” continuă să poarte făclia unui naționalism de cea mai autentică structură. D. Colfescu, neobosit și entuziast, așa cum l-am știut și la Cluj, aduce astfel un remarcabil aport în publicistica românească...

„Porunca Vremii”, Nr. 2.029 din 7 Septembrie 1941:

„România Eroică” Contribuna naționalistă, de mare însuflețire care apărea la Cluj, sub conducerea d-lui Ion Colfescu Delaturda — intră, acum, la București, unde s'a refugiat, în al 5-lea an de existență.

Înimoasa revistă se prezintă, cu toate greutatele refugului, într-o factură superioară tehnică. Iar dârzenia ei luptătoare, în încheștarea naționalistă și pentru apărarea legitîmelor noastre drepturi în leagănul Românismului, care-i Transilvania, se afirmă aproape mai aprig ca altă dată.

Crezul „României Eroice” vibrează în slova ei de foc și întărește toate îndreptățitele noastre aspirații asupra pământului sfânt de dincolo de Carpați. Dureroasele întâmplări ale anului 1940, departe de a sdruncina sufletul Românesc în destinul lui nepieritor, l-au înviforat și mai mult, redându-i întreaga vigoare luptătoare, care prefătează sigur izbânzile depline.

Hotărîrea d-lui Colfescu Delaturda, de a rămâne eroin, ca și revista sa, pe poziție și de a înfrunta intransigent și veșnic tînăr toate amărăciunile trecătoare, merită a fi subliniată cu toată căldura și sprijinită cu toată dragostea frățască.

Luăm parte, cu toată inima, la aniversarea festivă a „României Eroice”, căreia îi dorim o viață dintre cele mai pline de satisfacții.

Drapelul din 15 Septembrie, Arad, 1941 :

„România Eroică”. Revista clujană, pentru promovarea românismului, de sub direcția d-lui Ion Colfescu-Delaturda, cu numărul pentru Mai-August, intră în al cincilea an de existență, desfășurând în acest răstimp, o 'prodigioasă activitate.

Deși această aniversare o găsește în refugiu și departe de planurile unde **prinsese rădăcină, găsindu-se însăși Țara** într-o situație excepțională, „România Eroică” totuși a rămas aceeași tribună de gând și suflet ardelean, care a fost. Și, înfruntând toate greutățile inerente unei situații ingrate, apare cu același conținut bogat, variat și valoros, cu care a obișnuit dela început pe cititorii săi, într-o formă îngrijită și cu o sugestivă și impresionantă copertă, demnă de trecutul revistei și adecuat timpurilor de grea cumpănă.

Îi urăm revistei ardelen, de înaltă ținută morală, care în noua situație în care se găsește atât Țara cât și revista, și-a impus un nou program de luptă, dar tot atât de demn ca și cel până în prezent, succes și viață lungă de rodnică activitate.

Țara, Sibiu, 29 Iulie 1942 :

Titlul publicației pe care d. Ion Colfescu-Delaturda o girează prin proeminența sa personalitate e mărturie graitoare : „România eroică!”.

Torcându-și dreptele-i sfaturi și porunci din ființa străveche a neamului și pământului românesc, a ostenit mereu să dăruiască generațiilor tinere marele crez al eroismului oglindit în fiecare pas și în orice faptă. De mult, încă dinainte de a se organiza științificește vasta și înegurata problemă a dacismului. „România Eroică” vorbea limba tainică a străbunilor Daci, nu ca un rezultat al investigațiilor istorice, ci ca un rezultat al simțămintelor cari nu înșală.

Sufletul ei veșnic tânăr și tumultuos ca o apă de munte a fost dela început alături de stăruitoarele încercări ale generației tinere care vroia să șteargă colbul vremii de pe

amintirea prea puțin definită a întemeetorilor neamului acestuia, Colecția „României eroică” de pe anul 1941 e bogată în articole cari evidențiază cele susținute aici. Revista nu e o simplă publicație periodică, peste care se va așterne cândva vălul uitării, ci este și rămâne un decalog al româinismului care se ridică stâncos în drumul năvalei beznelor din stepe.

„România Eroică” a știut să îmbrățișeze toate problemele care se refereau la grupurile românești de peste hotare, fiind, prin atitudinea sa net panromânească precursoră — alături de altele — a imperialismului istoric național.

Paginile sale vibrează de un cald patriotism, logic și temeinic, care vede într'un viitor apropiat puternica înche-gare a unei țări granitice, purificată etnicește, cu o conduită de viață izvorită din prelucrarea fondului faco-roman și care se va întinde până acolo unde există suflare valahă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Rostul acestui crez trebuie căutat nu pe hartă, ci în slova sufletelor românești. Atunci ne vom înțelege și ne vom da dreptate.

Prin cuvânt „România Eroică” s'a dovedit că știe să zidească la cetatea marelui destin eroic al neamului și patriei.

Pericle Pagahagi, Jalbă transnistrianul, cucernicul Nicolae Răzmeriță bănățeanul, și-au încrustat răspicat voința lor și vor fi ascultați, fiindcă așa bat clopotele crezului românesc, rar, în dungă, să se audă în toate zările !

„România Eroică” și-a ales cu chibzuială și dragoste de glie locul în rândul publicațiilor de valoare, prin misiunea de directoare educativă a tineretului. Felul în care știe să se achite de asemenea vrednică de laudă datorie întrece așteptările și dă măsura sufletelor cari tencuesc la zidul de cetate al românității. Incheem darea de seamă, care nu vrea să fie o simplă recenzie, cu vorbele ce alcătuiesc scheletul articolului „Pe marginea păcii viitoare”, publicat sub numele revistei:

„Victoria e mai întâi în noi înșine. E transformarea, re-nașterea, regenerarea noastră!”.

Știrea, Arad, 17 Martie 1941 :

Dela București, ne vine o nouă revistă pribeagă, „România Eroică”, plecată vremelnic din Cluj.

După „Familia” și „Cele Trei Crișuri”, dela Oradea, „România Eroică” rămâne încă una din marile reviste ardelenene care continuă mai departe lupta pentru afirmarea drepturilor imprescriptibile ale Ardealului, până la izbăvire.

Apărută acum patru ani, la Cluj, sub direcția d-lui Ion Colfescu-Delaturda, „România Eroică” a călcat pe urmele revistei „Infrățirea Română”, care apărea în capitala Ardealului, sub conducerea profesorului Ion C. Cătuneanu, în primul deceniu după unire.

Militând pentru aceeași ideologie și crez naționalist revista d-lui Ion Colfescu-Delaturda, s'a impus repede opiniei publice ca una dintre cele mai bune publicațiuni pentru afirmarea românismului.

În jurul revistei, s'au grupat condeiele consacrate, imprimându-i o conduită dărză și bine documentată.

Animatorul „României Eroice” a rămas însă directorul ei, autorul volumelor „Spiriți și materii”, „Pe drumul marilor prefaceri” și alte lucrări, care rămân în bibliografia operelor naționaliste.

Părăsind magistratura, d. Ion Colfescu-Delaturda și-a dedicat întreaga dragoste de neam și puterea de muncă acestei reviste, care continuă misiunea defunctei surori „Infrățirea Română”, și a reușit să se ridice la nivelul de combativitate a acesteia.

Pornită pe drumurile pribegiei, „România Eroică” re-apare în aceeași ținută dărză, militând mai departe în spiritul imprimat la Cluj, cu noi condeie, având același director și prim-redactor pe tânărul și talentatul publicist George Sbârcea, care s'a impus în publicistica din capitală printr'o multilaterală activitate de scriitor..

Militând pe linia ideii naționale ca și până acum, după cuprinsul extrem de bogat și interesant al acestui număr, „România Eroică” rămâne o tribună de mândră afirmație românească și va face ecoul țării întregi.

Ne pare bine că d. Colfescu-Delaturda nu s'a coborât de pe baricadele scrisului închinat ideii naționale, și nici

nu putea să facă acest pas, după ce s'a atașat cu atâta dârzenie idealului scump al generațiilor de astăzi.

„România Eroică” apare la București, cu sediul în strada Antim Nr. 19, și apare lunar, în format mare, pe hârtie velină.

Costul unui număr de 60-70 de pagini este atât de redus, că îl poate avea și cel mai modest cititor.

Română Viitoare, Buc. 1 Martie 1942 :

În haină nouă, și cu seciă nouă, revista d-lui Ion Colfescu-Dalaturda își continuă la București activitatea începută acum cinci ani, pe plaiuri ardelene. Pe aceeași linie de intransigență națională, atât de potrivit concretizat în altu, „România Eroică” își manifestă în editorialul ultimului număr (9—10, anual V) credința fermă într-o „dreptate immanentă. Nu există altă dreptate, decât aceea pe care o purtăm în inima și sufletul nostru, dreptatea faptelor, a gândurilor care ne animează, a eroismelor morale de care dăm dovadă”.

Lipsa de spațiu ne împiedecă momentan să stăruim asupra revistei. O vom face cu altă ocazie...

Fapta, Călărași, 31 Martie 1942 :

Revista „România Eroică” care apare în București, str. Antim 19, în numărul 9/10 din Februarie 1942, ne aduce un excepțional de selecționat și bogat material de sociologie naționalistă, care așează această publicație în fruntea celor mai bune publicații similare din țară și din streinătate.

„România Eroică”, a dus pe terenul naționalismului doctrinar și filosofic, dela apariție și până astăzi, adică 5 ani neîntrerupt, o luptă cu adevărat eroică, atât în Ardeal, căci până la Septembrie 1940 a apărut la Cluj și de atunci până azi în Capitala țării.

Fiecare număr, este în adevăr o comoară de spiritualitate la a cărei bogăție contribuie cele mai distinse personalități intelectuale, cu penele cele mai frumoase...

Erudiția, filosofico-socială și doctrina naționalistă pe care le profesează emnentul Director al Revistei, în scrierile sale, îl așează în primul rând al gânditorilor și scriitorilor naționaliști ai României de ieri, de azi și de mâine.

Revista „România Eroică” n'ar trebui să lipsească de

pe masa nici unei instituții publice de cultură și românism și nici din casa unui român cu o intelectualitate și o cultură, care să-i permită a se numi cărturar în sensul serios al cuvântului.

Ne vom tăce o plăcută datorie, a recenza din când în când, câte ceva din comoara de gândire naționalistă, ce ne pune la îndemână, cu fiecare număr nou, Revista „România Eroică”.

Viața, București, 4 Mai 1942 :

...Există un bun simț, pe care îl dețin foarte puțini dintre noi, și care te ajută să deslușești just semnificația întâmplărilor, să le raportezi și înnozi cu viitorul, să-ți alcătuești deci o perspectivă, în lumina manifestărilor trecute și prezente. Facultatea aceasta, isvorită și dintr'o profundă iubire a tot ceea ce este etnic, se numește — dacă vrei — profetie, sau — pentru a fi mai modești — geniu politic.

Acum cinci ani apărea la Cluj o revistă, cu titlul de România Eroică. Tipărită de d. Ion Colfescu-Delaturda, ea își propunea să combată cu îndârjire încăpățânata noastră persistență în greșelile politice și spirituale ale trecutului, deschizând ochii publicului românesc asupra primejdiilor care ne pândesc de pretutindeni, dacă se continuă vechile erori.

La fel cu „Țara Noastră”, revista d-lui Colfescu-Delaturda n'a fost luată în serios. Deși, din paginile ei, se desprindea cu o clarviziune uluitoare toată desfășurarea ulterioară a întâmplărilor. Directorul publicației n'a scăpat niciun prilej, pentru a arăta că, cea mai mare primejdie a românismului — pe plan politic și național — este vecinătatea cu Rusia, iar pe plan spiritual — absența unei insurecții morale primenitoare.

Pentru înlăturarea amenințării comuniste, d. Ion Colfescu-Delaturda cerea de pe atunci orientarea politicii noastre spre Germania, încheierea unei puternice alianțe militare cu Berlinul și solidarizarea micilor popoare dunărene cu țelurile anticomuniste ale civilizației europene.

Cât privește resurecția morală reclamată de confuzia de valori prin care orbecăia Neamul, România Eroică a indicat în primul rând tineretul, iar în al doilea rând straturile neîncepute ale populației țărănești.

Câtă energie cheltuită, câte strigăte de alarmă, câte încercări de a zugrăvi în culori cât mai sugestive primejdia, pentru a scutura din letargie pe foștii conducători, pentru a scoate din inerție intelectualitatea românească.

D. Ion Colfescu-Delaturda n'a fost ascultat. Astăzi, d-sa are satisfacția de a fi „văzut just”. Totuși, e trist să fii confirmat de evenimente. Tragic și trist. Directorul României Eroice va fi măsurând din perspectiva prezentului, toate cele câte s'ar fi putut întâmpla altfel, dacă d-sa și ceilalți ar fi fost ascultați.

Ce rost mai are o revistă, care și-a împlinit astfel misionaria, se vor întreba mulți?

Rostul ei continuă să fie din ce în ce mai viu, mai actual, mai arzător. Pentru că d. Ion Colfescu-Delaturda și colaboratorii d-sale, n'au pierdut nici astăzi facultatea de a citi în cartea de mâine a întâmplărilor.

O dovedește acest lucru un articol de adâncă înțelepciune politică, intitulat „Pacea ordinii spirituale”, în care d. Ion Colfescu-Delaturda sesizează încă odată, atât de just, fizionomia păcii viitoare.

Orice s'ar întâmpla — concludе articolul citat — cel ce va ieși biruitor din acest război, va fi spiritul. Se petrece pretutindeni, dela Rusia tristelor experiențe materialiste, până la Franța lui Maurras și Britania demagogilor, o profundă prămenire lăuntrică. În locul valorilor răsturnate, se prepară solul spiritual care va primi obiectiv nouile valori, create de înclăștarea războinică. Se naște, în taberele Europei, mileniul națiunilor — mici și mari — cu fizionomia lor specifică, cu tainicul lor univers, pe care viitoarea pace le va armoniza, le va acorda într'un concert de eforturi dirijate spre aceeași țintă: civilizația și cultura.

Viitorul va pune în lumină marea misiune a neamului românesc în Europa, profetizează d. Ion Colfescu Delaturda. Și d-sa nu scrie aceste rânduri, pentru că este o modă de a vorbi despre misiuni și precizări de poziții istorice, ci pentru că această concluzie isvorăște firesc din profețiile de cinci ani ale unei reviste, de sănătoasă doctrină românească.

Poate că România eroică va constitui mâine singura publicație POLITICA, de permanentă și onestitate românească!

TABLA DE MATERIE

	Pag.
Bacaloglu Elena : Cloaca zdrobită	416
Bilciurescu Alexandru : — Primăvara (versuri)	11
Bran-Lemeny Al. Ion : — Fraternitatea româno-germană	4
" — Glosă (versuri)	81
" — Sugestii pentru marea operă finală	341
Brateş Verona : De trei ori eu (versuri)	341
" Inima mea (versuri)	245
" Cititorilor (versuri)	306
Breazu-Ulmu G. : — Eroilor (versuri)	149
" — Prinos Țării mele (versuri)	171
" — Stingher (versuri)	174
" — Cântec de toamnă (versuri)	191
" — Cântec de țară (versuri)	207
Butucea A. Petre : — Exod (versuri)	299
Cantacuzino Gr. Alexandrina : — Sub semnul gloriei	119
" — Uniunea spirituală	252
" — Datorie	304
" — Copilul	353
" — Învierea Domnului, Învierea Neamului	414
Colfescu-Delaturda Ion : — Infiltrațiunile streine și spiritul iudeo- masonic, Suprema preocupare	7
" — Contribuție la noua construcție a Sta- tului	26
" — Idem (urmare)	87
" — Coadele de topor	155
" — Sângele cald ne vorbește	172
" — Fraternitatea româno-italiană	175
" — Fraternitatea româno-germană	199
" — Suprema preocupare	202
" — Credința în victorie	270
" — Dela Pangermanism la Panrasism	270
" — Să readucem femeia la cămin	370
" — Fondul spiritual al actualului război și Marele popor german	358
" — Mobilizare totală	377
" — Basarabia	422

	Pag.
Coteț V. George : — Codrule ! (versuri)	6
Cridm : — Fragede petale (versuri)	25
" — Deșertăciune (versuri)	25
" — Cu durerea mea (versuri)	36
" — Corbul și vița de vie (fabulă)	118
" — Șoarecile și pisica (versuri)	259
" — Noapte albă de Crăciun	269
" — De bucurie	277
Crășan Ion : — Folclorul în viața satului	316
Cronica : — Aniversări : Aniversarea spanioară ; Ducele Mus-	
" " solini la 59 de ani	125
" " Aniversarea Fascistă	216
" " Serbarea Unirii (24.I.1943)	333
" " Aniversarea suirei pe tro-	
" " nul papal a lui Pius XII-lea;	
" " Aniversarea Independenței Slovace	387
" " Aniversarea Unirii Basarabiei	388
" Asociații : Asociația româno-germană	126
" " Asociația româno-finlandeză	389
" Expoziții : Expoziția Francmasonă de la Sosea	30
" " Expoziția sculptorului I. Dimitriu-	
" " Bârlad	37
" Comemorări : Ferdinand I	126
" " Horia și Avram Iancu	215
" Cărți. — Stroe Stroescu : Amintiri despre Badea	
" " Cârțan	127
" " Ovid O. Densușianu : Ce am văzut în	
" " Germania	128
" " N. P. Vaidomir : Drepturi Românești în	
" " Transnistria	129
" " Iosif Bătu : Naționalism Literar ; Colonel	
" " Vasile Nădejde : Primejdia Moscovită și	
" " Misiunea Poporului Român	129
" " Ștefan Popescu-Drăgușeni : Baba Docia-Poem	
" " dramatic	130
" " Th. Capidan : Macedonenii, — Etno-	
" " grafie, Istorie, Limbă	217
" " Teodor Mureșanu : Tabla cu noițe	218
" " George Drumur : Va'ra cu stele	219
" " Pr. Ion Vultur : Biserica și progresul inte-	
" " lectual; Dr. Axente Iancu Abeceul Ingri-	
" " jirii copilului mic	220
" " Georgescu-Delafraș : Omul de Măine	282
" " Victor Valeriu Martinescu : Cocktail	285
" " I. Găvănescul : Dela Kant la Hitler	287
" " Alfred Nicolau : Sbucium	288

Pag.

Cronica. — Cărți :	Dr. Aurel Cosma : Studii și Folclor românesc	335
"	" Dr. Ilie Rădulescu : Pentru un Imperialism Românesc	336
"	" Dr. Eugen Clonța : Codul Penal și Procedura Penală Mihai I	337
"	" Virgil Molin și Pompiliu Șerbescu : Presa din România și regimul juridic al Presei	338
"	" Emil A. Chifa : Preludii	339
"	" Ion Șugariu : Paradisul Peregrinar ; Al. Gr. Pepteanu : Popas în margine de drum	340
"	" G. Retezeanu : Alucinații ; Prof .I. Crețu : M. Eminescu	341
"	" Ciprian Doicescu : Iul'a Hașdeu	389
"	" Dr. Sabin Manuilă : Analele Institutului Statistic al României ; Dr. C. Groșoreanu : Fără formă și fără formalism	391
"	" Micaela Deleanu : Iubirea Poetului. — Viața Marelui Poet Dante Alighieri	392
"	" Intrevederi : Intrevederea de la Cartierul General al Fuehrerului	334
"	" Intrevederile dintre Fuehrer și Duce și dintre Fuehrer și Mareșalul Antonescu	437
"	" Reviste : Pag. : 31, 37, 41, 131, 221-228, 291-293 342-344, 393-401	
"	" Voci din Presă	228-232, 293-296
"	" Spicuiri din Presă despre „România Eroică” 401-404	
Făcăoaru Gh. :	Comunismul Iudaic în Rusia	12
"	Fapte eroice — Curajul și prezența de spirit a Osașului Român	82
"	Suflet de Erou	82
"	Eroism Românesc : Divizionul fantomă	150
"	† Generalul Davidescu	194
Flavius :	Viața economică și selecționarea valorilor	121
"	Pagina economică — Aspecte dintr-o scurtă călătorie în Ardeal	165
"	Românii în industrie. — Frații Purnichescu	208
"	O Românie în miniatură : jud. Tulcea	209
"	O comună model în jud. Tulcea	213
"	O vizită la Căărași	278
"	Armonizarea Europei	313
"	Așezări românești	329
"	Un mare discurs — „Criza din răsărit și războiul total”	371
"	Pe marea linie de dezvoltare a neamului	381
Germanicus :	Războiul total. — Proclamația Fuehrerului de la 24 Februarie 1943	374

	P2g.
Huzum Virgil: Rondelul jertfei (versuri)	6
" Imnul Vânătorilor de Munte (versuri)	16
" La Dalnic (versuri)	75
Istrate N.: Marea reformă a Statului	17
" Cetatea Carpaților	39
" Frăția muncii românești	114
Italicus: Priviri retrospective asupra fraternității italo-române	45
" Rasa și geniul ei	78
" Aspecte perimate	163
" Fraternitatea româno-finlandeză	241
" Primatul sângelui	302
Lițu Emil: Mamă (versuri)	240
Maior Paul: Eroii bateriei noastre	265
Naghie Iosif E.: Misionari români printre păgâni	143
Pietrări I. D.: Rezervistul (versuri)	3
Popescu-Drăgușeni Ștefan: Războiul sfânt (versuri)	37
" Epigrame (versuri)	140
" Poveste adevărată (arii)	141
Periețeanu I. Gr.: Marșul Desrobirii	234
Popescu Maria H.: Datoria femeii române către Patrie	254
Popa Săliște N. și C. N.: Răvaș la început de Ariceni	317
Pajură Ion: pentru războiul cel sfânt (versuri)	300
" Zeu și Dumnezeu (versuri)	347
România Eroică: Fraternitatea româno-germană	1
" O zi mare, O zi de reculegere adâncă: 22	
Iunie 1941	33
" O imposibilitate morală	73
" Capitalul uman	137
" Nașterea Domnului	235
" Toate forțele în luptă	297
" Un Cancer în sân	345
" Rasa și geniul ei. — Misionarismul româ-	
nesc în noua Europă	383
" Invierea	409
Sbârcea George: Români înfiați de orașul Dunării Albastre	367
Ștămatead Al. T.: De când ai plecat (versuri)	44
" Esarfe de mătase (versuri)	67
" Pasteluri sufletești (versuri)	77
Vanci Alecu: Miti-Campionul Toscăriei	268
" Friptura de purcel — suferințele creștinilor	
sub ocupația otomană	432